

שְׁרִיבֵי אֹזֶר

פרשת
כי תישא
תשפ"ד

אַרְבֵּה אֶת זַרְעֲכֶם כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם

וְתִקְוֶה
רִיקוֹן ו' כ"א.
בדדך דא
קבורת רהל'
משמש היא
עיקד
שדיות השכינה
שהיא
המחנה דרכים

תוכן

שיעורים

- 3 שיעור שנמסר ביום רביעי תרומה ה אדר א' תשפד לאנ"ש מחולון
- 25 שיעור שנמסר אור ליום רביעי ליל י"ב אדר-א' פרשת תצוה ערבית
- 29 שיעור שנמסר אור ליום חמישי ליל י"ג אדר-א' פרשת תצוה ערבית
- 30 שיעור שנמסר אור ליום ששי ליל י"ד אדר-א' – פורים קטן - פרשת תצוה לאחר תפלת ערבית
- 34 שיעור שנמסר אור ליום שני ליל י"ז אדר-א' פרשת כי-תשא ערבית
- 35 שיעור שנמסר אור ליום שלישי ליל י"ח אדר-א' פרשת כי-תשא ערבית
- ◆◆◆
- 37 והתקדשתם: רבינו יכול להוציא כל אחד מהתאווה
- 40 הפרשה: ענין חטא העגל

בשער: מורינו הרב
בקבר רחל ערב שבת
תצוה

נכתב ונערך
על ידי

שעל ידי

השערים נפתחים יפוצו מעינותך חוצה

בשורה משמחת

בי"ה ניתן לקבל את הגליון "שבבי אור" עם השיעורים היומיים תפילות ותמונות ממורינו הרב אליעזר ברלנד

מדי שבוע בערים:

1. ירושלים	10. דימונה
2. בת ים	11. אשקלון
3. נתיבות	12. טבריה
4. רעננה	13. אור יהודה
5. באר שבע	14. חריש
6. פתח תקוה	15. בני ברק
7. אשדוד	16. אופקים
8. ביתר	17. חדרה
9. בית שמש	18. חולון חדש

לפרטים נוספים או לקבלת הגליונות בערים נוספות:

058-3289-318

050-4120-653

עכשיו זה אפשרי

תמיד חלמת

לגמור את הש"ס
לגמור את הרמב"ם
לגמור נ"ך

מהשבוע יצא
לאור חוברת עם
כ-200 עמודים
הכולל

שיעור טמורינו הרב
(שבבי אור)

- 8 דף גמרא יומי
- 5 פרקים רמב"ם יומי
- פרשה
- 2 פרקים נ"ך ליום
- זוהר הקדוש
- קצות החושן

התמונות באדיבות:
קרן הצדיק
שובו בנימין אנטרנישנאל

***9148**
הקו של ברסלב

הקו המאחד ביותר
להתחדשות והתרחבת שאלה היו מעולם

שיעורים

שיעור שנמסר ביום רביעי תרומה ה אדר א' תשפד לאנ"ש מחולון

קיבל בקבוק ויסקי בשלושים דולר, כמה עולה בקבוק ויסקי היום? מאה דולר, חמישים דולר, אז שלוש מיליארד, מיליון חיילים. רש"י אומר [שמרדכי והמון] הם היו ראשי גייסות, [2].

על כל פנים אנחנו מדברים דף ט"ו³, אומר לנו רש"י שגם המן

[עכשיו זה אדר, זה החודש שמחלקים צדקה, אדר זה ראשי תיבות ר'בבות א'לפי ד'ולרים, כי חודש אדר כל אחד מקבל מיליארד דולר, כמו המן שקיבל שלוש מיליארד, גמרא מגילה, המן קיבל שלוש מיליארד והוא חילק בקבוקי ויסקי, המן אהב לשתות ויסקי, כל אחד [מחיילין]

מראי מקומות והערות

חנינא בשעה שראה המן את מרדכי יושב בשער המלך אמר כל זה איננו שוה לי כדרב חסדא דאמר רב חסדא זה בא בפרובולוי וזה בא בפרובובטי אמר רב פפא וקרו ליה עבדא דמזדבן בטלמי פירש"י: וזה בא בפרובולוי - מרדכי בא אליו בטענת עושר, המן בא בטענת עוני, שמכר המן את עצמו למרדכי קודם לכן ימים רבים בככרי לחם: בולי - לשון עושר, כדאמרין (גיטין לז, א) ושברתי את גאון עוכם אלו בולאות שביהודה: בוטי - לשון עניות, כמו והעבט תעביטנו (דברים טו), במסכת גיטין (לז, א): בטולמי - נהמא, בככרות לחם עשרים לחם שעורים (מלכים ב' ד) מתרגמינן עשרין טולמין דלחמא:

¹ הייתה אשה אחת שחילקה צדקות בלי סוף, כתוב כאן בר"צ על אשה אחת.
² הם היו בקבינט הבטחוני, הם גם נסעו למצרים לוועידה, כי יש המון התקדמות שם! המון התקדמות... כן, הם רוצים על כל חטוף..., אז המצרים כבר הסכימו, ביבי עוד מסתפק, הרצי הלוי כבר הסכים, יואב גלנט גם הסכים, הוא אמר שכבר אפשר לחזור לקריית שמונה, אמנם כל יום שם נהרגים שלושה יהודים, אבל הוא אחראי שיותר לא יעופו טילים..., אם הוא אחראי, אז הוא יודע מה שהוא אומר, אז הוא אחראי, אז יותר כבר לא יעופו טילים לקריית שמונה.
³ מגילה טו, ע"א
זה איננו שוה לי אמר רבי אלעזר אמר רבי

זה - י, אז זה - ו' ה', על - י' ה'.
זה שלוש פעמים שם הוי"ה הפוך.

[ופעם נוספת שיש שם הוי"ה הפוך, הוא בפסוק:]
"אָפֶס פִּי עַז הָעַם הַיֹּשֵׁב בְּאֶרֶץ
וְהָעָרִים בְּצָרוֹת גְּדֹלֹת מְאֹד וְגַם
לְדֵי הָעֵנָק רָאִינוּ שָׁם: [עֲמֶלֶק יוֹשֵׁב
בְּאֶרֶץ הַנֶּגֶב וְהַחִתִּי וְהַיְבוּסִי וְהָאֱמֹרִי יוֹשֵׁב בְּהַר
וְהַכְּנַעֲנִי יוֹשֵׁב] עַל הַיָּם וְעַל יַד
הַיַּרְדֵּן" (במדבר יג, כט), הים זה [ראשי
תיבות]: ה', הים ועל זה - ה' ו'. ה'
ו' על י' ה'. יד הירדן.

ואחרי זה [הפסוק שהזכיר:] "עלה
נעלה וירשנו אותה [כי]". אז יש
כאן שני ה'. ו' ה' נעלה זה [סופי
תיבות]: ה', וירשנו זה ו', אותה
כי, זה [סופי תיבות] ה' י', שלוש
פעמים זה הפוך, 1. ה' על - קודם
לאות) ו', 2. אחרי זה ה' על י', 3.
וה' על ו' קודם לה' י'. שלוש
הפוכות זה פירושו כיון שחלקו

וגם מרדכי שניהם היו ראשי
גייסות, שניהם היו, אחד היה
רמטכ"ל אחד היה שר הבטחון,
(ביבי גם היה אז אבל הוא לא התערב להם הוא נתן
להם לנהל את העניינים לבד...), ובינתיים
המזן בזבז את כל הכסף, לקח
מאה יום [עד שהמלחמה התחילה], כמו
במלחמת ששת הימים [עד שהמלחמה
פרצה] חיכינו 30 יום, בתשכ"ז, [4].
אז אומר רש"י שניהם היו ראשי
גייסות, מגילת אסתר אומר רש"י
פרק ה' פסוק י"ג, [על הפסוק]:
"איננו שווה לי".

"וְכֹל זֶה אֵינָנוּ שׁוֹהֵ לִי" (אסתר ה',
ג), זה [סופי תיבות]: ה' ו' ה' י', [שם
הוי"ה בהיפוך]. כמו שכתוב אצל כלב
"נַעֲלָה וְיָרִשְׁנוּ אֹתָהּ" פִּי יִכּוֹל נֹכַח
לָהּ" (במדבר יג, ל), אז יש שם פעמיים
יהוה, כי יכול נוכל לה, [5] אז
כתוב כאן בשלח לך: "עלה
נעלה וירשנו אותה כי יכול נוכל
לה", 'אותה' זה [סופי תיבות]: ה', 'כי'

מראי מקומות והערות

⁴ אתה היית ילד בן שנתיים או, אז אתה היית
צריך קצת להתערב, לעזור משהו, אז חיכו,
אליהו מירב זוכר חיכו 60 יום
⁵ אז כאן בפרשת שלח לך, נקרא את זה לפני
קרח, אחרי חג השבועות, נקרא פרשת שלח
לך.

רש"י אסתר פרק ה פסוק יג
איננו שווה לי - איני חש לכל הכבוד אשר לי.
בכל עת וגו' - אמרו רבותינו שהיה מראה לו
שטר שמכר עצמו לעבד על חוסר מוונות
כשנתמנו ראשי גייסות מרדכי והמן במלחמה
אחת:

על משה ולא רצו להיכנס לארץ,

[שם הוי"ה נהפך שלוש פעמים, שהפכו הצירופים על ידי שחלקו על משה רבינו].

כי החטא הכי גדול שלא נכנסים לארץ, כי העשרה מאמרות אומר

שהם לא הבינו את הנבואה [של

אלדד ומידד שתנבאו "משה מת יהושע מכניס"]⁶,

כי אצל ר' יהודה הנשיא כולם היו חרשים אילמים⁷, כתוב (יהודה)

[יוחנן] בן גודגדא כל הבנים היו

חרשים אילמים, כיון שהוא היה

צריך להיות מהמשוררים ולא

מהשוערים⁸, אדם בא לעולם רק

לשורר, בעל הטורים אומר

שירה, מה זה ואתחנן⁹, [הקשר בין

אלדד ומידד לאלמים נכדי יוחנן בן גודגדא ראה

הערה]¹⁰.

מראי מקומות והערות

⁶ סנהדרין יז, ע"א

בשעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא למשה "אספה לי שבועים איש" אמרו אלדד ומידד אין אנו ראויין לאותה גדולה אמר הקדוש ברוך הוא הואיל ומעטתם עצמכם הריני מוסיף גדולה על גדלתכם ומה גדולה הוסיף להם שהנביאים פולין נתנבאו ופסקו והם נתנבאו ולא פסקו ומה נבואה נתנבאו אמרו משה מת יהושע מכניס את ישראל לארץ אבא חנין אומר משום רבי אלעזר על עסקי שלו הן מתנבאים עלי שלו עלי שלו רב נחמן אמר על עסקי גוג ומגוג היו מתנבאין שאמר "פה אמר ה' אלקים האתה הוא אשר דברתי בימים קדמונים ביד עבדי נביאי ישראל הנבאים בימים ההם שנים להביא אתך עליהם" וגו' אל תקרי שנים אלא שנים ואיו הן שנים נביאים שנתנבאו בפרק אחד נבואה אחת הוי אומר אלדד ומידד:

⁷ חגיגה ג' ע"א

הנהו תרי אלקי דהוו בשבבותיה דרבי, בני ברתיה דרבי יוחנן בן גודגדא ואמרי לה בני אחתיה דרבי יוחנן, דכל אימת דהנה עייל רבי לבי מדרשא הוו עיילי ויתבי קמיהו ומנידי ברישיהו ומרחשיין שפותיהו, ובצי רבי רחמי עליהו ואיתסו, ואשתכח דהוו גמירי הלכתא וספרא וספרי ובלה הש"ס.

⁸ ערכין י"א ע"ב

מיתיבי משורר ששיער ומשוער ששורר אינו במיתה אלא באזהרה תנאי היא דתניא מעשה בר' יהושע בר חנניה שהלך לסניע בהגפת דלתות אצל רבי יוחנן בן גודגדא אמר לו בני חזור לאחוריד שאתה מן המשוררים ולא מן המשוערים

פירש"י: רבי יהושע - ויוחנן בן גודגדא לויים היו יוחנן בן גודגדא סבר משורר ששוער במיתה כלשהוא מגיף לבדו וגזרו רבנן במסייע דלא ליתי למעבד לחודיה ור' יהושע סבר אפילו כי עביד לחודיה אינו אלא באזהרה ולא גזרו רבנן במסייע.

⁹ בעל הטורים דברים פרק ג פסוק כג.

ואתחנן. בגימטריא שירה. שאמר לפניו שירה כדי שישמע תפלתו (ספרי).

¹⁰ גלגול נשמות - אות א

אלדד ומידד, אמרו על פסוק "וישאר שני אנשים בפתחה", תרגום יונתן ואשתיריו תרין גוברין במשוריתא, לשמיה דחד אלדד, ושמיה דתניין מידד, בני דאלעזר בר פנחס דילידת ליה יוכבד ברת לוי, בזמן דפטרסה עמרם [גברה] (יתה) ואתנסיבת ליה עד דלא ילידת ית משה כו', וקשה איך עמרם חסידא הוא אחד מארבעה שמותו בעטיו של נחש היאך החזיר גרושתו אחרי שהלכה והייתה לאיש אחר, ואין לומר דקודם מתן תורה הוה, והלא האבות

מחר זה היארציית של משה רבנו, מחר זה ז' אדר, כולם יסעו לקבר רחל, למאמע רחל, אז משה התפלל [כמבואר בפרשת ואתחנן] מא' אדר עד ז' אדר, א' אדר עד ז' אדר זה 168 שעות, שבע ימים. וכתוב באותיות דר' עקיבא שהגאולה תהיה בו' צ"ג¹¹, שהגאולה רק תהיה בששת אלפים שנת 93, כי יצאו ממצרים ב' אלפים תמ"ח, כולם חנו באילת, הם דבר ראשון הלכו

שְׁמְרוּ הַתּוֹרָה, עוֹד קֹשֶׁה הָלֵא מְעוֹבְרַת הַיְתָה יוֹכֵבֵד מִמְשָׁה רַבִּיעוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם שְׁלֵשָׁה חֲדָשִׁים כְּשֶׁהֲחִיזָרָה עִמָּרָם וְאִיךָ בֵּינִי וּבֵינֵי נוֹלְדוּ אֶלְדָּד וּמִיָּד.

וְגַם בְּפָרֶק קוֹמָא דְחִגִּיגָה [ג' א'] הִנְהוּ תְרֵי אֱלָמֵי דְהוּוּ בְּשִׁבְכּוּתִיהָ דְרַבִּי, בְּנֵי בְרַתִּיהָ דְרַבִּי יוֹחָנָן בֶּן גּוֹדְגָא כו', וְאִשְׁתַּכַּח דְּהוּוּ גְמִירֵי כו', וְסוּד הָעֵינָן אֵלּוּ תְרֵי אַחֲזִין אֶלְדָּד וּמִיָּד וְלִדְתָן הַיְתָה אִזְ בְּדַמְעָה מִנְשׂוּאָין הַנּוֹכֵר, וְהֵם סוּד דְּמַעַת הָעֲשׂוּקִים מְאַחַר דְּגַט לֹא הָיָה בְּלֵב שְׁלָם עַל בֶּן נוֹלְדוּ אֱלָמִים, גַּם לְסַבָּה אַחֲרַת הָיִו אֱלָמִים, כִּי פִרְשׁוּ נְבוּאָתָן שְׁלֵא בְרַשׁוּת, דְּלֹא פְתִיב לֵאמֹר, כִּי אִין רֵאזִי לְאוֹמְרִים לְאַחֲרִים בְּשָׂאִין אוֹמְרֵי לֵאמֹר, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הִרְאָה לְהֵם נְבוּאָתָם "מִתְנַבְּאִים", מוֹשֶׁה ת' נִתְּנָה נֶפֶשׁ בְּ"גוֹ אֱלֹהִים" וְהוֹשַׁע מִ"כְּנִים", וְהוּוּ צְרִיכִין לְהַעֲלִים הַנְּבוּאָה עַד שְׂיֵאמְרוּ וְיִתְּנוּ לְהֵם רְשׁוּת לְגִלּוּת, וְזֶה כִּי יְהוֹשַׁע קִינָא לְרַבּוּ בְּאוֹמְרוֹ "אֲדֵנִי מִשָּׁה כְּלָאִם" כִּי

מראי מקומות והערות

פְּרָסְמוּ וּבּוּאָתָן, וְלָכוּ גַם לְהִוְיָתָם מְהַעֲשׂוּקִים כְּנֹכַח לְעִיל מִשְׁגָּלוּ מַה שְׁלֵא הִרְשָׁה לָהֶן, בְּחִזְרוּם עֲתָה כְּעוֹלָם לְקוּ בְּלִשׁוֹנָם, אֵלּוּלֵא תִפְלְתוּ שְׁל רַבִּי וְנִתְרַפְּאוּ וְנִחָה עֲלֵיהֶם רִחַם ה' בְּהִוְיָתָם מְלוּמְדֵי מִלְחָמָה שְׁל תּוֹרָה וּמִרְפָּא לְשׁוֹן עֵץ חַיִּים, וְכַדְאִמְרִינוּ וְאִשְׁתַּכַּח דְּהוּוּ גְמִירֵי כו', וְנִפְלֵשׁ יוֹדְעַת מְאֹד אֶת עֶרְכָּם כִּי רַבָּה, הֵגַם שְׁהִיָּה לְשׁוֹנָם אֶסוּר לְבָם הָיָה פְתוּחַ לְרוּחָה כְּפִתְחוֹ שְׁל אוֹמְרֵי לְהַצְאָא תְּמִיד בְּשִׁעְרֵים הַמְּצוּנִים כְּבָתֵי כְּנִסְיֹת וּבְתֵי מִדְרָשׁוֹת.

11 אותיות דר' עקיבא אות ב' ד"א - ב"ת, מה נשתנה בית מכל האותיות שברא בו הקב"ה כל סדרי בראשית? מפני שגלוי וידוע היה לפני הקב"ה כי שתי פעמים עתיד העולם ליחרב - אחד בימי דור המבול, ואחד בסוף ששת אלפים ותשעים ושלוש ושנים.

לאילת, לפני הכל, כתוב: **”מַאֲיֵלֶת וּמַעְצִיץ גְּבֵר”** (דברים ב, ח), שם היה המשכן, ורק בתפ"ח הגיעו [לגבול ארץ ישראל] ואז היה ואתחנן.

[הגאולה שתייהיה] בסוף ששת אלפים 93, אז היה הרבי מאזורוב היה לו מוח מחשב, (הוא בלע מחשב פעם...) והוא יכל לדעת את כל הפתרונות, את כל החשבונות, כי מה שייך פה 6093, אז הוא עשה

מראי מקומות והערות

וכשתחלק מספר זה לשבע יעלה בידך תקט"ו, היינו שמאותה שעה עד ו' אלפים צ"ג יש תקט"ו שמטות.

ונחמד בזה מה שהתפלל תקט"ו תפילות כנגד תקט"ו השמטות שעתידים להיות בעולם, היינו שכיון בתפילתו לטובת ישראל עד סוף כל הדורות, וכלל כל תפילה עבור שבע שנות שמיטה הקרויות בשם "שבע" כמו שכתוב (נדרים ס', א' במשנה) לפי שיסודו של עולם קשור בשמיטה כאמור, ונוכל לרמוז שלכן נאמר לו: 'רב לך אל תוסף דבר אלי עוד' כלומר שיותר אין צורך שיתפלל, לפי שרק תקט"ו שמטות יהיו עוד בעולם משעת פטירתו.

ותראה עוד שנרמז הדבר בתיבות "בעת ההוא" כאמור שהעת הי"ז בקהלת (ג' ו') היא עת לבקש, ומציון (קהלת רבה פ"ג, ח') על הכתוב עת לבקש דכתיב (להלן ד', כ"ט) ובקשתם משם את ה' אלקיך ומצאת, הרי שהוא רומז על תפילה, והיינו שמישה רבינו ע"ה התחנן תקט"ו תפילות, בכדי שבכל עת שישאל יבקשו את ה' ייענה להם בתפילתם ויעשה חפצם אמן כן יהי רצון.

¹² באר משה דברים ואתחנן אמרו רבותינו ז"ל (דברים רבה פ"א, י'), ומנין שהתפלל משה באותו הפרק תקט"ו פעמים? שנאמר ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמור, ואתחנן בגימטריא הכי הוי. ביאור ענין תקט"ו תפילות בא וראה ענין נפלא שרמז רועם של ישראל במה שהתפלל תקט"ו תפילות דייקא, כי כיון להתפלל על ישראל עד סוף כל הדורות, והוא על פי מה שאמרו (סנהדרין צ"ז א') שית אלפי שני הוו עלמא, ובאמת מציון (אותיות דרבי עקיבא) שהעולם קיים ששת אלפים וצ"ג שנה, ונראה שאין בזה מחלוקת, אלא שהש"ס לא חשב להזכיר את המספר הקטן של צ"ג שנה, אמנם לאמיתו של דבר העולם קיים ו' אלפים צ"ג שנה.

ונחזי אגן שהוסיפו (סנהדרין שם) כשם שהשביעית משמטת שנה אחת לז' שנים, כך העולם משמט אלף שנים לשבעת אלפים שנה, ומוכח שיש קשר בין ענין השמיטה לקיומו של עולם, וכעת נראה שמזמן פטירתו של משה רבינו ע"ה בשנת ב' אלפים תפ"ח עד סוף זמן קיום העולם יש בדיוק ג' אלפים תר"ה שנה,

עוד טענות, תקשיבו רגע, תקשיבו שניה, שמעו נא דברי נאום ה'. הוא מתחנן לאהרן ומרים שיקשיבו קצת, הם רק יש להם טענות, מה משה עושה ככה, משה עשה ככה...

וקרח אמר שהוא (- משה) עשה ציצית קורח אמר אני יעשה לכם טלית שכולה תכלת. והוא (- משה) שם מזוזה, מה?! אני ישים לך תנ"ך שלם, מה, לוקחים תהילים ושמים על המזוזה, אפשר חומש שלם לשים, למה דווקא מזוזה. קרח היה עשיר, היה לו [שלוש מאות פרדות שסחבו] רק מפתחות [של אוצרות שהיו לו]¹³, פרדות של מפתחות, אז הוא יכל להשיג להם ציציות 250 איש, לכל עם ישראל, צריכים תמיד ללכת עם ציצית, חייבים, אין דבר כזה |¹⁴.

כי אליהו הנביא הלך את זה (- מארץ ישראל להר סיני) בארבעים יום, הם הלכו את זה בארבעים שנה, כי אליהו הנביא הוא לא אכל ולא שתה, לא יום ולא לילה, פתאום הוא בא ו[ה'] אומר: "מה לך פה אֱלִיָּהוּ" (מלכים א' יט, ט), הוא רצה את הפה של משה, [שנאמר במשה על גדולת נוראות השגותיו ובדקותו בה' ובמעלות הנבואה]: "פֶּה אֶל פֶּה אֶדְבָּר בוּ וּמְרָאָה וְלֹא כְחֵידַת וְתִמְנַת יְהוָה יְבִיט" (במדבר יב, ח), [וכך אליהו אמר]: אני רוצה לראות את תמונת ה', לראות את ה', במראה ולא בחידות, [המשך הפסוק הוא תוכחה של ה' לאהרון הכהן ומרים הנביאה]: "ומדוע לא יראתם לדבר בעבדי במשה", "בכל ביתי נאמן הוא". [ובתחילת התוכחה אמר להם ה']: "שְׁמַעוּ נָא דְבָרַי" (במדבר יב, ו), שמעו נא, היה להם

מראי מקומות והערות

¹³ לאנטונינוס בן אסורוס ואחת גנוזה לצדיקים לעתיד לבא
¹⁴ עכשיו מחלקים [ציציות] לכל החיילים, חילקו להם 800 אלף ציציות, יש בסך הכל 400 אלף חיילים, כל אחד קיבל שתי ציציות, גם לאחיו, וגם לאמא שלו, ולאבא שלו, ולסבתא שלו, זה 400, זה יחד 800 אלף ציציות, 800 אלף תהילים, 800 אלף, חילקו בלי סוף חילקו, מחלקים מחלקים מחלקים, מחלקים.

¹³ סנהדרין קי, ע"א
עושר שמור לבעליו לרעתו אמר ריש לקיש זה עושרו של קרח ואת כל היקום אשר ברגליהם אמר רבי אלעזר זה ממונו של אדם שמעמידו על רגליו ואמר רבי לוי משוי שלש מאות פרדות לבנות היו מפתחות של בית גנוזו של קרח וכולהו אקלידי וקילפי דיגילדא אמר רבי חמא ברבי חנינא שלש מטמוניות הטמין יוסף במצרים אחת נתגלתה לקרח ואחת נתגלתה

מחלקים את זה ל 515 תפילות, אז כל תפילה זה 19 וחצי דקות, משה התפלל 515 תפילות, וכל תפילה הוא התפלל על שבע שנים, [ו-515 תפילות כפול שבע = 3,605, ומכיון שמשה התפלל על כל מה שיהיה עד סוף הדורות, ולא התפלל על שנים אחר שנת ו' אלפים צ"ג מובן שאז כבר תהיה הגאולה].

[משה רבינו] הוא ראה מה שיהיה במסיבה [בשמחת תורה שנהרגו מאות],

אז עכשיו אנחנו כאן [לבאר החשבון מדוע הגאולה תהיה לפי ה'אותיות דרבי עקיבא' בשנת] 6093, אז הרבי מאזורוב שהיה לו מוח מחשב, הוא עשה מיד את החשבון, שמתפ"ח זה 3605 [שנה מאז שהתפלל משה 'ואתחנן' שבעה ימים ושבעה לילות], אם אנחנו מחלקים את זה (- את אותם שבעה ימים ולילות) לפי ימים ושעות, אז זה 168 שעות, כפול 60 [דקות =] 10,080, אנחנו

מראי מקומות והערות

הצליחו לברוח, טיל שני כבר שכבו על הארץ כבר הם פצועים קשה, אבל יואב גלנט אומר שזה יהיה בסדר, הוא אחראי שיותר לא יזרקו טילים, ותסמכו עלי, והכל יהיה בסדר...

עכשיו נהרגו שלושה חיילים - אתמול, בחורי ישיבה, בקריית שמונה נפצעה אמא בת 40 וילד בן 15, בסך הכל הם רצו למקלט, הם רצו לזה... שני טילים נפלו עליהם, טיל אחד, אז הם

מיליונים, בתאילנד, יש על זה
עדויות, רק אי אפשר לפטר את
כל המפקדים עכשיו, את
הרמטכ"ל, ואת שר הבטחון,
בתאילנד הממשלה שהייתה
בתאילנד, אז הם מכרו את כל
הנשק לתאילנדים, ועשו רווחים
של מיליארדים, אז היו אנשים
שעמדו על הגבעות וראו את זה,
שמגיעות אוניות עמוסות
בנשקים ומוכרים את זה
לתאילנדים, אז זה כבר סיפור
ישן.

אז גם המן קיבל שלוש מיליארד
[לעלויות המלחמה שניהל], הוא קנה בזה
המון נשקים, המון מיגים,
והעיקר מה שהוא קנה זה
בקבוקי ויסקי, זה מה שחשוב
[15].

מראי מקומות והערות

עשו האנגלים שהגיעו לרפיה, שזה הנקודה הכי
דרומית, אז הם זרקו להם שקים עם חשיש,
סיגריות שהיו מלאות חשיש, הטורקים חשבו
שזה סיגריות, הם עישנו את החשיש, ונרדמו,
ובצורה כזאת כבשו את רפיה, ואז הגיעו לכאר
שבע, לחאן יונס, קודם בחאן יונס אחרי זה
בעזה. אז עם שקים שלמים של חשיש,
סיגריות שמילאו אותם בחשיש, והטורכים
נורא שמחו שכזה עין טובה יש לאנגלים,
שהאנגלים כאלה אנשים נדיבים, שרואים

היה כאן ביום ראשון אחד שהיה
במסיבה, הוא אומר התחבאתי
בשירותים, כמו בקישינוב [-],
בשירותים כימים הוא התחבא,
אבל הוא יצא מהשירותים, הוא
ראה אנשים שוכבים מתים, לא
היה אקדח אחד ולא כדור אחד
[להתגונן].

בכיסופים היה 15 כדורים,
בכיסופים. אז עם 15 כדורים הוא
הצליח להבריח 500 מחבלים,
לרכז היה לו, היה אסור להחזיק
אקדחים ולא רובים, אמרו זה
בנשקיה, הוא רץ לנשקיה הכל
ריק, הם רוקנו את הנשקיה, מי
יודע מה שהם עשו, כמו
שבתאילנד עמדו אנשים על
ההרים, וראו שאת כל הנשק הם
מוכרים לתאילנדים, כל
המפקדים עשו שם מיליארדים,

¹⁵ כי ש[הבריטים] כבשו את ארץ ישראל אז אי
אפשר להילחם עם התורכים, התורכים היו הכי
מאומנים, כל התורכים התאמנו בצרפת, הם
היו החיילים הכי מאומנים בעולם, הם כבשו
חצי עולם, הגרמנים עשו איחוד עם התורכים,
במלחמת העולם השנייה הם עשו איתם
איחוד, וגם במלחמת העולם הראשונה, הם
כבשו את מכה, כבשו את תימן, הכל הם כבשו,
ותימן כבר השתחררה כמה שנים קודם. על כל
פנים אז התורכים [נלחמו באנגלים], אז מה

אז בשנת 6093 אז כבר העולם יהיה חדש לגמרי, ה' יחדש את העולם, יהיה עולם [חדש, וזה לשון אותיות דרבי עקיבא:] "ששני פעמים עתיד העולם להיחרב, אחד בימי המבול, ואחד בסוף ששת אלפים ותשעים ושלוש שנים, שב' בגימטרייה שניים".

כי כשנוח יצא מהתיבה אז העולם היה חדש, הוא ראה את כולם מתים, הוא אמר ריבונו של עולם למה כולם מתים, [אמר לו ה'] את זה היית צריך להגיד קודם, היית אומר את זה קודם [לא היה מבול], כי כתוב "לפיד בוז לעשתות" (איוב יב, ה), הוא היה מוכיח אותם דברים קשים

כלפידים¹⁶, הוא כן היה מוכיח, אבל לפיד בוז לעשתות, הם לא צריכים לפיד בוז לעשתות, צריכים לנגן, לשיר, לעשות להם מסיבות, מלווה מלכה, לעשות להם סעודות שבת, ערב שבת לשבת איתם עד הבוקר, לעשות להם טישים, אנשים לא צריכים תוכחות, שאדם הוא בתוך התאוה אז לא עוזר שום תוכחה, רק שהוא מחוץ לתאוה, שהוא בתוך התאוה שום תוכחה לא עוזרת, אז מה זה לפיד בוז לעשתות, דברים קשים כלפידים.

אז פה כתוב [- בפרקי דרבי אליעזר - איך היו עושים תרפים], שהיו שוחטים אדם בכור¹⁷, כאן פרק 40, צריכים

מראי מקומות והערות

אימפריה הכי נדיבה.

¹⁶ סנהדרין קח, ע"ב

דרש רבא מאי דכתיב לפיד בוז לעשתות שאנן נכון למועדי רגל מלמד שהיה נח הצדיק מוכיח אותם ואמר להם דברים שהם קשים כלפידים והיו [בוזים] [מבזין] אותו אמרו לו זקן תיבה זו למה אמר להם הקדוש ברוך הוא מביא עליכם את המבול אמרו של מה אם מבול של אש יש לנו דבר אחר ועליתה שמה ואם של מים הוא מביא אם מן הארץ הוא מביא יש לנו עששיות של ברזל שאנו מחפין בהם את הארץ ואם מן השמים הוא מביא יש לנו דבר ועקב שמו ואמרי לה עקש שמו אמר להם הוא מביא מבין עקבי רגליכם שנאמר נכון למועדי רגל.

¹⁷ פרקי דרבי אליעזר פרק לה

ועוד היה ר' אליעזר אומ' ברח יעקב לבא אל לבן וברח לצאת מפני לבן, ברח לבא אל לבן מניין, שנ' ויברח יעקב שדה ארם, וברח מפני לבן, שנ' ויגד ללבן ביום השלישי כי ברח יעקב, ולמה ברח שאמ' לו הב"ה יעקב יעקב איני יכול לשכון שכניתי עליך בחוצה לארץ אלא שוב אל ארץ אבותיך ולמולדתך ואהיה עמך, לפיכך ברח ולקח לבן את כל אנשי עירו גבורי כח ורדף אחריו להרגו ירד מיכאל המלאך ושלף חרבו אחריו ובקש להרגו ואמ' לו אל תדבר עם יעקב מטוב עד רע, שנ' ויבא אלהים אל לבן בחלום הלילה, השכים לבן בבקר וראה את כל אשר ליעקב ואמ' כל אלו משלי הם הואיל ולקחת

לקרוא פרק אחד בפרקי דר' אליעזר, שוחטים אדם בכור, מולקים את ראשו, מולחים אותו במלח, (צריכים להביא מלח, אין פה מלח על השולחן, צריכים להביא מלח וגם שמן), שמן זית, ולוקחים ציץ זהב.

מראי מקומות והערות

הו. [תרגום: בן צפור, כמו שאמרנו. אבל בן צפור ממש, שהרי כשפיו היו בכמה מינים של אותה צפור. לוקח צפור, מכשפש בעשב, מפריח באויר, עושה מעשים ולוחש לחשים, ואותה צפור היתה באה ואותו עשב בפיה, (פורחת באויר) מצפצפת לפניו, ומכניסה בכלוב אחד. מקטר קטרת לפניו, ומודיעה לו כמה דברים. עושה כשפיו, והעוף מצפצף, פורח וטס אצל גלוי עינים ומודיע לו, והוא בא. וכל דבריו באותה צפור היו.]

זהר ח"ג בלק כפד, ע"ב וכוני תרשין (ס"א דסריא"ל) דקסדיא"ל (נ"א דכשדיא"ל) קדמאה, אשפחו, דצפרא דא הו עבדיו ליה בזמניו דיעו, מכסף מערב דהבא, רישא דהבא. פנימא דכסף. גרפוי מנחשת קלל מערב בכסף. גופא דהבא, נקודין דנוצי בכסף. רגליו דהבא. ושניין בפומא לישן דההוא צפור ידו"ע.

[וגמני הכשפים (של סריא"ל) של קסדיא"ל (נ"א כשדיא"ל) הראשון מצאנו, שצפור זו היא עושים לו בזמנים ידועים מכסף מערב בזהב. ראש מהב, פה מכסף, גוף מהב, נקודות של הנוצות מערכת בכסף, גוף מהב, נקודות של הנוצות בכסף, רגלים מהב. ושמים בפה לשון של אותה צפור ידו"ע.]

ושנין לההוא צפרא בחלון חד. ופתחין פניו לקבל שמשא. ובליליא פתחין פניו לסיהרא. מקטרין קטרתו, ועבדיו תרשין, ואומאן לשמשא. ובליליא אומאן לסיהרא. (דף קפ"ה

את כל אלה למה גבת את אלהי התרפים שהייתי משתחוה להם, ומה הם התרפים שוחטין אותן בכור ומולקין את ראשו ומולחין אותו במלח ובשמן טוב וכותבין על טס זהב שם רוח טומאה ומניחין אותו בכר ומדליקין גרות לפניו ומשתחוין לו והוא מדבר עמה, ומניין שהתרפים מדברים שנ' כי התרפים דברו און, לפיכך גבתם רחל שלא יגידו ללבן שברח יעקב.

¹⁸ זהר ח"ג בלק כפד, ע"ב

(במדבר כ"ב) וירא בלק בן צפור וגו'. רבי שמעון אמר, וירא, מאי ראייה חמא. ראייה ודאי ממש חמא במשקופא דחכמתא, וקמא בעינו. חמא במשקופא דחכמתא, כמה דכתיב, (בראשית כו) (ק"מ ע"ב) וישקוף אבימלך מלך פלשתים בעד החלון. מאי בעד החלון. כמה דאת אמר (שופטים ה) בעד החלון נשקפה ותיבב אם סיסרא (אלא) (ס"א ודאי) חלון דחכמתא דנגבי שוליהון דככבא, ואינון חלוני דחכמתא. וחד חלון אית דכל חכמתא ביה שריא, ובה חמי מאן דחמי בעקרא דחכמתא. אוף הקא וירא בלק, בחכמתא דיליה.

בן צפור, כמה דאמרנו. אבל בן צפור ממש, דהא תרשוי הו בכמה זינוי דההוא צפור, נטיל צפור, מכשפש בעשבא, מפרח באוירא. עביד עובדיו ולחיש לחשי, וההוא צפור הו אתי, וההוא עשבא בפומיה, (ס"א מפרח באוירא) מצפצפא קמיה. ואעיל ליה בכלוב חד. מקטר קטרתין קמיה, ואיהו אודע ליה כמה מלון. עביד תרשוי, ומצפצפא עופא, ופרח וטס לגבי גלוי עינים, ואודע ליה. ואיהו אתי. וכל מלוי בההוא צפור

בית ראשון, 70 שנות גלות, זה
 480, עוד 214 [שנה אחר שנבנה בית שני
 אז נלחמו ביוונים. ומבאר:] כתוב ש-
 180 [בזמן בית שני מלכו בארץ היוונים ורק בסוף
 תקופה זו מרדו בהם] 1-34 [שנה קודם לכן מלכו
 הפרסים. 180 + 34 = 214]. עוד 214.

אנחנו עכשיו כבר 480 ועוד 214
 אז זה בדיוק 700. אז ממתי שבנו
 את הבית הראשון זה 700 שנה
 [עד חנוכה], חנה הייתה 50 שנה לפני
 הבית, אז היא כבר 750 שנה לפני

לא, היה לו ציפור שאיתה הוא
 היה עושה את כל הכישופים
 בעולם, היה יודע מה קורה מסוף
 העולם ועד סופו.

כמו שאמרה חנה "קִשַׁת גְּבָרִים
 חָתִים" (שמואל א' ב, ד) [ורייזיה על מלחמת
 החשמונאים ביוונים], זה עוד 700 שנה,
 מ'חנה' עד חנוכה שזה כבר בית
 שני, היא לפני בית ראשון, עוד
 לא נולד שמואל, עוד לפני
 שמשחו את דוד, אז יש לנו 410

מראי מקומות והערות

חלונות ללבנה, מקטרים קטרת ועושים
 קשפים, ומשביעים את השמש, ובלילה
 משביעים את הלבנה, ואת זה עושים שבעה
 ימים. מפאן והלאה אותה לשון מכשפות בפה
 של אותה צפור, נוקדים אותה לשון במחט זהב
 והיא מדברת גדולות מעצמה, והכל היה יודע
 בלק מצפור זו (ודא'). לכן בן צפור, ומשום זה
 ראה מה שאיש אחר לא יכול לדעת ולא יכול
 לראות.]

ע"א) וְדָא עֲבָדִין שִׁבְעָה יוֹמִין. מִפְּאָן וְהָלְאָה,
 הַהוּא לִישָׁנָא מְכַשְׁפָּא בְּפּוּמָא דְהוּא צְפֹרָא,
 נְקִדִין לְהוּא לִישָׁנָא בְּמַחְטָא דְדִהֲבָא, וְהִיא
 מְמַלְלָא רַבְרָבָן מְגַרְמָה, וְכֵלָא הוּוּ יָדַע בְּלֵק
 בְּצִפּוֹר דָּא (ודא'). עַל דָּא בְּן צִפּוֹר, וּבְגִין כִּן
 חָמָא, מַה דְּבַר נִשְׁ אַחֲרָא לֹא יָכִיל לְמַנְדַּע, וְלֹא
 יָכִיל לְמַחְמִי.
 [תרגום: וְשָׁמַיִם אוֹתָהּ צִפּוֹר בְּחֵלּוֹן אֶחָד,
 וּפּוֹתְחָתָם חֵלּוֹנוֹת מוֹל הַשָּׁמַיִם, וּבִלְלָהּ פּוֹתְחָתָם

הָאֵמֶר לְאֲבִי וּלְאִמּוֹ לֹא רָאִיתִי
וְאֶת־אָחִי לֹא הִכִּיר וְאֶת־בְּנוֹ בְּנִי
לֹא יָדַע כִּי שָׁמְרוּ אֶמְרָתְךָ וּבְרִיתְךָ
יִנְצְרוּ: יוֹרוּ מִשְׁפָּטֶיךָ לְיַעֲקֹב
וְתוֹרָתְךָ לְיִשְׂרָאֵל יִשִּׁימוּ קְטוֹרֶה
בְּאֶפְדֶּךָ וְכִלְיִל עַל־מִזְבְּחֶךָ: בְּרַךְ ה' ^א
חִילוֹ וּפְעָלָא יְדִינוֹ תִרְצֶה מְחַץ
מִתְנַיִם קָמְיוֹ וּמְשַׁנְּאֵיו מִן־יְקוּמוֹ"^א
(דברים לג, ח-יא).

אז אומר רש"י: "דבר אחר ראה
שעתידין חשמונאי ובניו להלחם
עם היונים והתפלל עליהם לפי
שהיו מועטים י"ב בני חשמונאי
ואלעזר כנגד כמה רבבות, לכך
נאמר ברוך ה' חילו ופועל ידיו
תרצה:"

כי "וְנִכְשְׁלִים אֶזְרוּ חִיל" (שמואל א'
ב, ד) [שאמרה חנה בנבואה] זה בני
חשמונאי, הם הבנים של
מתתיהו כהן גדול, היה לו 12
בנים, ו[משה רבינו גם כן] התפלל
עליהם, י"ב בני חשמונאי
ואלעזר כנגד כמה רבבות, אז כל
זה מביא רש"י.

רש"י ידע את הכל מסוף העולם
עד סופו, הוא אמר לגולדפירט
מבויזן, הוא בא אליו לפני שהוא

הבית, והיא אומרת מה שיהיה
לנו עוד 750 שנה, יהיה קשת
גיבורים חתים, ויהיה נכשלים
אזרו חיל, ויבוא אנטיוכוס, והוא
נלחם, והוא יהיה בפרס, הוא
כבר כבש את פרס, כבש את כל
העולם, אז הוא חזר מפרס, ואז
הוא נפל מהעגלה במרכבה, היה
לו מרכבה מזהב.

ואז אלעזר [המכבי] בא לדקור את
המרכבה, את הפילים, [אנטיוכוס]
הוא הלך עם פילים, אומר רש"י
שהוא היה ממונה, כאן
בבראשית הוא אומר שהוא היה
ממונה על רבבות רבבות, הוא
היה יכול להרוג רבבות לבד –
אלעזר. ויהודה [המכבי] היה הורג
מיליונים, אז כל זה אומר רש"י
על אלעזר, מי זה אלעזר שהיה
יכול להרוג רבבות רבבות
בשנייה אחת, "מְחַץ מִתְנַיִם קָמְיוֹ
וּמְשַׁנְּאֵיו מִן־יְקוּמוֹן" (דברים לג, יא),
והיה לו 12 ילדים, אדם חייב 12
ילדים, חייב.

חומש דברים: "וּלְלוֹי אָמַר תְּמִיךָ
וְאוֹרִיךָ לְאִישׁ חֲסִידֶךָ אֲשֶׁר נִסִּיתוֹ
בְּמִסָּה תְרִיבֶהוּ עַל־מִי מְרִיבָה:

[האנגלי] ריצ'רד לב הארי עשה אותו מלך על צרפת, הוא הציל את ריצ'רד לב הארי מהערבים, מישהו גילה לו - איזה ערבי גילה לו (- לר' משה מקוצי) שהולכים להרוג אותו (- את ריצ'רד לב הארי), שהוא היה בארץ ישראל, אז הוא הציל אותו, אז שהגיעו לצרפת הוא עשה אותו מלך על צרפת.

ואותו דבר גולדפירט מביוון, יש את האנדרטה שלו לפני העיריה בבריסל, מי שנוסע לבריסל יכול לראות את האנדרטה שלו, קוראים לו גולדפירט מביוון, הוא רצח את כל היהודים [מירושלים] בשער שכם, אז כולם גרו בשער שכם, שם הוא שרף אותם חיים, וחלק הצליחו לברוח לאשקלון, אז הם מספרים את הכל. רשע מרושע כזה עוד לא היה, הוא יותר גרוע מנבוכדנצר. על כל פנים רש"י ראה את הכל.

וחנה ראתה את הכל, חנה הייתה נביאה, הזהר בויקרא אומר שהם היו יותר גדולות ממשה ואהרן, שחנה ודבורה יותר גדולות, היו

הלך למסעי הצלב, הוא לקח איתו חצי מיליון חיילים, הוא אמר [לרש"י] נכבוש את ירושלים? הוא אמר תכבשו, אבל כמה נחזור? תחזרו שלושה אנשים ושני סוסים, שלושה אנשים ושני סוסים? מה? אין דבר כזה! מה? שני אנשים ירכבו על סוס אחד? תחזרו שלושה אנשים ושני סוסים! אז הוא כבש את ירושלים, נשאר לו רק שלושה אנשים, הוא ועוד שניים, ושלושה סוסים, הם הגיעו לפתח של פריז, לכניסה לפריז, אז השער נפל עליהם, השער זה כמו תריס שזה יורד, אז הוא נפל על הסוס, והסוס מסכן הלך, הסוס. עכשיו מה עושים, נשארו שלושה אנשים ושני סוסים, איך מתקדמים, אז הוא מיד נסע לרש"י להגיד לו - מה שאמרת התקיים, חזרנו שלושה, הוא רצה לעשות אותו (- את רש"י) מלך על צרפת, [והגיע אחר פטירת רש"י].

גם ר' משה מקוצי, המלך עשה אותו מלך על צרפת, משה מקוצי שהוא חיבר את הסמ"ג, המלך

אז כתוב 'ויסע', 'ויבוא', 'ויט',
 כאן בבשלח: "ויסע מלאך
 האלהים ההלך לפני מחנה
 ישראל וילך מאחריהם ויסע
 עמוד הענן מפניהם ועמד
 מאחריהם: ויבא בין מחנה
 מצרים ובין מחנה ישראל ויהי
 הענן והחשך ויאר את הלילה
 ולא קרב זה אל זה כל הלילה:
 ויט משה את ידו על הים וילך
 ה' אתהים ברוח קדים עזה כל
 הלילה וישם אתהים לחרבה
 ויפקעו המים" (שמות יד, יט-כא)

זה היה ב[שביעי] של פסח, אחר שיעאו
 ממצרים], שש ימים ישבו תחתיהם,
 שלושה שלושה ועוד חושך
 בקריעת ים סוף יחד שבע ימים,
 "[ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל ויהי
 הענן והחשך] ויאר את הלילה ולא קרב זה אל
 זה כל הלילה]" (שמות יד, כ).

כי פרעה אמר בראתי את השמש,
 שאלו את פרעה מי ברא את
 השמש? אני בראתי את השמש,
 אני, אם אתה בורא את השמש
 תעשה שיהיה אור.

יותר גדולות ממה שה רבנו, כי
 משה היה הולך עם ענני כבוד,
 הוא נכנס לים והענן קיבל אותם,
 ויסע ויבוא ויט, ויסע ענן ה' וילך
 מאחריהם, כתוב ויסע מלאך ה'
 וילך מאחריהם, מלאך ה' הלך
 מאחריהם וקיבל את האבני
 בליסטראות, והם (- המצרים) היו
 יורים אבנים של שלוש טון, היום
 יורים רקטות 250 קילו, חצי טון,
 זה הכי הרבה, אבל אז היו יורים
 אבנים של שלוש טון, לוקחים
 גידים של נמרים ואריות,
 ומותחים את הגידים כמו
 מקלעת, וכך היו הורגים, היו
 יכולים להרוג עם אבן של שלוש
 טון אלף איש, "איכה ירדף אַחַד
 אֶלְפֵי" (דברים לב, ל), דוד היה הורג
 אלף איש בכל חץ, אלף איש [-
 ואז ירד לשמונה מאות, כתוב
 "תְּשִׁימֵנִי לְרֵאשׁ גּוֹיִם" (תהלים יח,
 מד), ו"תְּשַׁמְרֵנִי [לְרֵאשׁ גּוֹיִם]" (שמואל ב'
 כב, מד), תשמרני זה אלף, ת' ש' מ'
 ר' נ' י', תשמני זה פחות ר', כי
 אחרי בת שבע זה ירד לשמונה
 מאות, אז עכשיו אני רק הורג
 שמונה מאות.

כדי בוזמן מתושלח השמש הלכה אחורה, כתוב בגמרא סנהדרין¹⁹ שבעת ימי [האבלות על] מתושלח, כי נח אמר שהמבול יהיה ב' חשון,^[20] הוא ניבא שהמבול מתחיל, הולך להיות מבול עכשיו, עוד דקה יהיה מבול, הוא ניבא על י', הוא אמר עכשיו הולך להיות מבול, עוד דקה יהיה מבול, עוד דקה הולך להיות מבול, ואז הלך להיות מבול ב', וזה התאריך ל"ז, מ' זה התאריך ל"ז, אז מה היה בשבעת ימים האלה. אז הם אמרו לו אם יהיה מבול יהיה עליך. כי כולם היו הבנים שלו (- של מתושלח) הוא חי 969 שנה, אז חצי עולם היה הבנים של מתושלח, כולם היו באבל, אז אמרו לנח אם יהיה מבול - ילך עליך, אז מה היה "ויהי לשבעת הימים" שהטעימם מעין עולם הבא,

הרגישו מעין עולם הבא, וחד אומר לא, שבעה, ששנה הקב"ה סדרי בראשית, שהשמש במקום שתלך ממזרח למערב, הלכה הפוך - ממערב למזרח, הכל נהיה הפוך, פתאום ממערב למזרח.

כי אברהם אמר לנמרוד: מי ברא את השמש? [נמרוד אמר:] אני בראתי, תזיז לי אותה, תזיז אותה, אני רוצה שתראה לי אותה, שהיא תלך במקום ממזרח למערב - ממערב למזרח.

אז אומרת הגמרא, אצל מתושלח השמש הלכה ממערב למזרח, כמו אצל חזקיה המלך, השמש הלכה ממערב למזרח עשר שעות, מחמש אחה"צ נהיה שבע בבוקר, מחמש הולכים אחורה זה שבע בבוקר, עד 12 זה חמש, עד שבע זה 12, עוד חמש, אז

מראי מקומות והערות

במזרח דבר אחר שקבע להם הקדוש ברוך הוא זמן גדול ואחר כך זמן קטן דבר אחר לשבעת הימים שהטעימם מעין העולם הבא כדי שידעו מה טובה מנעו מהן.

²⁰ (אתה נולדת בכ"ז, בכ"ז כבר נפסק המבול, אבל)

¹⁹ סנהדרין קח, ע"ב

ויהי לשבעת הימים ומי המבול היו על הארץ מה טיבם של שבעת הימים אמר רב אלו ימי אבילות של מתושלח ללמדך שהספדן של צדיקים מעכבין את הפרענות לבא דבר אחר לשבעת ששניה עליהם הקדוש ברוך הוא סדר בראשית שהיתה חמה יוצאת ממערב ושוקעת

לירושלים תפגוש אותם, אז הוא שלח מיד מתנות, כתב למלך חזקיהו, לירושלים עיר הקודש, ואלהא רבה. אז בא נבוכדנצר, אמר, לא. כתובים הפוך, כותבים לאלהא רבה, ואחרי זה כותבים ירושלים עיר הקודש, ואחרי זה כותבים לחזקיהו.

ואז [חזקיה] הוא הראה להם [לשלוחי מלך בבל] את קודש קודשים, כתוב בתנא דבי אליהו הוא הראה להם את קודש קודשים, וזה היה טעות. מרוב התלהבות. אז הם - [שלוחי מבלך בבל] חשבו ש[הלוחות] זה - היום יש גבישים רדיו אקטיביים, אז הם חשבו שהלוחות זה

יחד זה עשר שעות, היא הלכה אחורה עשר שעות, המלך [בבל] הזדעזע, המלך אמר ישנתי עד שבע, אתם לא מעירים, צריכים להעיר, בא מישהו, בא דני שווערד צריכים להעיר, פתאום הגיע דני שווערד ולא העירו אותו, הוא אמר: למה לא הערתם אותי, הוא רצה להרוג את כל השרים.

אמרו: השמש הלכה אחורה, לא ישנת עד שבע בבוקר, [אלא] השמש הלכה אחורה, המלך אמר: יש כזה דבר? כן! אצל היהודים, היהודים יש להם שלט שמזיזים את השמש, תיסע

ככה היה עם חזקיה המלך, הוא קיבל מתנות מבלאדן בן בלדאן, זה כלב בן כלב, בלדאן זה כלב, [ונקרא כך כי היה לו] פנים של כלב.

[כי חזקיה מלך יהודה] הוא היה חולה, היה על סף המוות, [הנביא ישעיה לומר לו:] "צו לְבִיתְךָ פִּי מֵת אֶתָּה וְלֹא תִחְיֶה" (מלכים ב' כ, א), [ואחר שה' מיד לישעיה לומר לחזקיה שירפא אותו] אז הוא

גבישים כאלה, שעם הלוחות מנצחים, שיוצא קרניים מהלוחות, הם לא הבינו.

כל העניין, אז כתוב כאן בסוף פרק ח'²¹ לא יתגאה אדם, אסור להתגאות, לא בדברי תורה, ולא בניצחון שלו על אומות העולם, שמא עוקרים אותו מן העולם, בסוף יעקרו אותו מן העולם,

מראי מקומות והערות

בחזקיהו מאביו ומאבי אביו, ששינו לו מעשה שמים וארץ. ויש אומרים, לא נהג חזקיה כבוד באביו שבשמים, לפיכך אמר לו, הנה ימים באים נאם ה' ונשא כל אשר בביתך וגו' (מלכים ב' כ' ז). מיכן אמרו, לא יתגאה אדם בדברי תורה (ויתגאה) [ויתגרה] עליהן, שמא עוקרין אותו מהן, שכך מצוינו בפלוני שניתגאה בדברי תורה והיתגרה עליהן וביקש לעוקרו מן העולם, אלא (יהא) אלהים שבשמים יודע שבשכר חט מה אות כי ירפא ה' לי (מלכים ב' כ' ח'), שינו לו מעשי שמים, ובשכר ששינו לו מעשה שמים גבהה דעתו עליו, ובשכר שגבהה דעתו עליו אכל עם הגוי על השולחן, ובשכר שאכל עם הגוי על השולחן הראה לו ארון וגילה להן סוד העליונים, ובשכר שהראה לו ארון וגילה להן סוד העליונים נתנו לו מנשה בנו.

²¹ תנא דבי אליהו אליהו רבה (איש שלום) פרשה ט
ויאמר חזקיהו מה את וגו', ויאמר ישעיהו זה לך האות כי יעשה ה' וגו', ויאמר יחזקיהו נקל לצל לנטות [וגו'], ויקרא ישעיהו וגו' (מלכים ב' כ' ח' עד י"א), מאותה שעה נתעוותו כל אומות העולם הן וחכמיהן וכשפיהן, אמרו, אין אדם מכיר בדבר זה אלא בבית דין הגדול בלבד, מיד כתב ספרים ומנחה וישלח אל חזקיהו, שנאמר בעת ההיא שלח מראדך וגו' וישמח עליהם חזקיהו וגו' (ישעיה ל"ט א' ו'). נחה רוח אלהים על ישעיה אמר לו, מה אמרו האנשים האלה ומאין באו [וגו'], ויאמר מה ראו בביתך ויאמר כל אשר בביתי וגו' (ישעיהו ל"ט ג' וד'), וכי דברים הללו ביקש הימנו, אלא אמר לו, מה גלית סוד ה' לאומות העולם, והיו אומות העולם אומרים, וכי מה שינה הקדוש ברוך הוא

היה מחל לו על חזקיה, חזקיה אמר בוא ניקח את חפציבה.

אדם יהיה לו בת - יקרא לה חפציבה, חפציבה זה שם הכי חשוב, הכי קדוש, זה השם של אמא של מנשה, ובזכותה הוא עשה תשובה באמת, הוא עשה תשובה אחרי 22 שנה, תעשה תשובה היום, היום תעשה תשובה, לא אחרי 22, לקח לו 22 שנה לעשות תשובה, 22 שנה זה המון, הוא מלך 55 [שנה, אחרי] 22 שנה הוא עשה תשובה, אז 33 הוא היה בתשובה, אבל זה כבר לא עזר, [ועם ישראל התשרש בעבודה זרה עד שנחרב בית המקדש].

כמו: "אז הוחל לקרא בְּשֵׁם ה'" (בראשית ד, כו), אנוש, מתי אנוש כפר? בגיל 695 אדם מגיע לגיל 695 הוא נופל בכפירה, מתבלבל, פתאום כבר אין לו כח להילחם עם התאוות, עם הניסיונות, אבל אם הוא צעיר עוד יש לו כח, לאט לאט אין לו כח, כמו חנוך לקח אותו האלוקים, הוא כבר בגיל 365 [שמא יכשל].

אמר תיקח תאנה, תמרח על השחין תאנה, ותאנה זה מזיק לשחין, [ובכל אופן מרח תאנה והתרפאה].

ואחרי זה אז הגיע צבא סנחריב, שתי מיליארד שש מאות מיליון חיילים, אז לא היה שום סיכויים, [ובכל אופן ה' הרג את כולם].

אז ה' הראה לו שלושה ניסים. א. שהתפא ממחלתו הסופנית. ב. ניצחון חיל סנחריב. ג. גם שהשמש הלכה אחורה עשר שעות, מחמש אחה"צ נהיה שבע בבוקר, פתאום שבע בבוקר, [ומלך בבל] הוא כעס למה לא הערתם אותי, הגיעו כל מיני תורמים, כל מיני גבירים, ואתם לא מעירים אותי, אז הוא רצה להרוג את כל העבדים, את כל השרים, למה לא העירו אותם. אמרו לא, השמש הלכה אחורנית, וזה סימן ש[ה'] אמר לחזקיה מלך יהודה [- אתה תתפא, [אחר שנאמר לו:] צו לביתך כי מת אתה ולא תחיה, [והסיבה שנגור על חזקיה למתו ושלא יהיה לו חלק לעולם הבא, היא:] כי הוא לא רצה [להתחתן, וחזקיה אמר שישעיה יתן לו את בתו חפציבה וינשא לה. ובזכותו ובזכות חפציבה בת ישעיה הנביא לא ייוולד מנשה הרשע], כי כבר

שם איזה חומר רדיואקטיבי, משהו שמוציא קרניים, שורף את האויבים.

ואז אלקנה החזיר את כל העם בתשובה, ארבע פעמים בשנה אלקנה וחנה [עלו למשכן שילה], לכן חנה ראתה מסוף העולם ועד סופו, [ואמרה:] "קִשְׁתַּ גְּבָרִים חֲתִים וְנִכְשָׁלִים אָזְרוּ חֵיל" (שמואל א' ב, ד), היא ראתה כל מה שיהיה עד סוף העולם, קשת גיבורים חתים. [חנה] היא ראתה את מרדכי ואסתר. אז רש"י אומר הם היו ראשי גייסות, [22].

אז מתי אנוש כפר? שת נולד [כשאדם הראשון היה] בגיל 130, אנוש [נולד כשאביו שת היה] בגיל 105, 130 ועוד 105 זה 235, אם נוריד מ930 [שנות אדם הראשון] 235, זה בדיוק 695, מורידים מ930 230 זה 700 פחות חמש 695, אז אדם בגיל 695 מתחיל לכפור, מתחיל להגיד אני לא רואה את ה', לא יודע איפה ה', לא יודע, אני בראתי את העולם, אני בראתי את השמש, אני בראתי את הירח, אתה בראת? תזיז אותם, נראה אותך! בוא תזיז אותם! אז אברהם אמר לנמרוד: בוא תזיז.

וחזקיה הזיז [את השמש], ואז מלך בבל שלח לו, והוא הראה להם את הארון עם הלוחות, הראה גם את הארון וגם את הלוחות, ה' אמר אם ככה אתה כבר לא תנצח, אם אתה מראה את הלוחות אתה לא יכול לנצח, כי בזה הוא הפיל אותם מהאמונה, כי הם חשבו שעם ישראל משתמש באיזה גביש כזה, באבן מיוחדת, אבן רדיואקטיבית, יש

מוראי מקומות והערות

²² אחד היה רמטכ"ל, אחד היה שר ביטחון, הם היו בקבינט הבטחוני, הם החליטו מה לעשות,

שמאלכסנדר מוקדון תשארנה מותניים קמיו ומשנאיו מן יקומון", שכל זה משה כבר מתנבא על זה אלף שנה קודם, ממה מציאת מצרים עד שנת השטרות זה אלף שנה בדיוק, ב' תמ"ח יצאו ממצרים, ג' תמ"ח התחילה שנת השטרות, השטרות זה נקרא [השנה ש]אלכסנדר מוקדון נפטר, קיבל שבץ לב, ואז התחלקו במלכות, סלייקוס זה אבא של אנטיוכוס, תלמי קיבל את מצרים, ודימטיוס קיבל את תורכיה, אסיה הקטנה. ופומפיוס קיבל את מוקדון ואת יון, ארבעה גנרלים, היו 23 ונשארו ארבע, הם חיסלו את כולם, נשארו ארבע.

עד שבא [אנטיוכוס] הרביעי ואמר שהוא אליל, הוא אלוהים, והוא ציווה לשים את הפסל שלו בקודש קודשים, במקדש, עד שבא מתתיהו ואמרו לו להשתחוות לחזיר, והביאו לו חזיר על המזבח, אז הוא התנפל על הקצין, תפס לו את החרב הוריד לו את הראש, ואז החמשה

אנחנו חוזרים [לפסוק]: "מחץ מותניים קמיו ומשנאיו מן יקומון", שכל זה משה כבר מתנבא על זה אלף שנה קודם, ממה מציאת מצרים עד שנת השטרות זה אלף שנה בדיוק, ב' תמ"ח יצאו ממצרים, ג' תמ"ח התחילה שנת השטרות, השטרות זה נקרא [השנה ש]אלכסנדר מוקדון נפטר, קיבל שבץ לב, ואז התחלקו במלכות, סלייקוס זה אבא של אנטיוכוס, תלמי קיבל את מצרים, ודימטיוס קיבל את תורכיה, אסיה הקטנה. ופומפיוס קיבל את מוקדון ואת יון, ארבעה גנרלים, היו 23 ונשארו ארבע, הם חיסלו את כולם, נשארו ארבע.

שזה כתוב בדניאל שהוא ראה שהקרן הגדולה נשברת לארבע קרניים קטנות, דניאל כבר ראה את הכל, מה שהולך להיות,

מראי מקומות והערות

ממש אי אפשר להסתדר איתו, הוא אומר עם בנט הסתדרתי נפלא, עם יאיר לפיד הסתדרתי נפלא, הוא נתן ללבנון חצי ים התיכון, אבל פה אי אפשר להסתדר איתו, זה משהו משהו אגוז קשה לפיצוח.

רוצים על כל חטוף שלושה יהודים לתלות, אז בסדר, גלנט הסכים, כבר הרצי הלוי הסכים לזה, ביבי עוד מסתפק בזה, המצרים אומרים שיש כבר התקדמות, כי כבר גלנט מסכים, וכבר הרצי הלוי מסכים, ורק עם ביבי יש קצת בעיות, בידין אומר שביבי זה ממש מפלצת, זה

ביהושע, בית צור, נשאר שם קיר אחד, זה היה עיר הממלכה בזמן יוון, שם שלטו היוונים, קראו לזה בית צור, כולם יסעו מיד אחרי זה.

כי מחר זה כבר משה רבנו, היארצייט, חייבים להיות בבית לחם, אחרי בית לחם יש בית צור, כל אחד יבקר שם, יגידו פרק תהילים, אז בבית צור שם יהודה נלחם את המלחמה האחרונה שלו, ומשם עלו לירושלים.

בנים שלו, שזה היה יהודה יונתן יוחנן אלעזר ושמעון חתכו את הראשים לשאר המפקדים, לשאר החיילים, הם היו כולם מפקדים, מפקדי על, חתכו להם את הראשים [23].

אז עכשיו אנחנו מדברים על זה שהשמש זזה אחורה, וככה היה אצל רבי - קראו לו תחינה חסידא, הוא היה ברסלב, בשובו בנים, הוא רק היה אומר ליקוטי תפילות, כל היום עושה התבודדות, נוסע למירון, לבית לחם, קבר רחל.

כי יהודה הוריד את הראש לאפולוניוס, זה יוצא ראשי תיבות פס"ל, אפולוניוס, ס' זה ס'ירון, ול' זה ל'יסיאס, הם היו המפקדים [שלחמו בחשמונאים], כל חצי שנה בא מפקד אחר, ככה שלוש שנים, ובבית צור שם היה המלחמה האחרונה, בית צור זה מדרום לחברון, זה כתוב

מראי מקומות והערות

חפים מפשע, בלתי מעורבים, הם לא היו בטבח בשמחת תורה, אני יכול להעיד, אז יהיה משפט בבית דין צדק הבין לאומי, איך הורידו את הראש למפקד של היוונים, לאפולוניוס.

²³ יש להם כעת משפט בהאג, מחר יש משפט בהאג, מי שיכול לנסוע להאג מחר למשפט, זה חשוב מאוד לחזק אותם קצת, עושים גם למתתיהו משפט, וגם לבנים שלו, שהם הורידו את הראשים למפקדים של היוונים, זה אנשים

אני מעביר אותה לבית לחם, אבא אני מעלה אותה וקובר אותה, אבא תגיד לי, אני פה המלך, המצרים שלטו על ארץ ישראל, זהו, עכשיו אני מעלה אותה וקוברתה, הוא אומר אתה לא יכול, לא קברתיה, זה הכל על פי הדיבור, ה' אמר לי לקבור אותה כאן.

זה לא מובן מה, ואומרים שהגלויות הלכו צפונה זה דרומה, זה על פי הדיבור, אז עכשיו מבינים אחרי 3000 שנה, זה עוד 210, ועוד היה 99 זה עוד 31 שנה, עכשיו זה 3336 אז עוד 31 זה 3367 שנה, אז עכשיו מבינים שהיא עכשיו בתוך החומה, אם היה עוד מאה מטר כבר אי אפשר היה להכניס אותה בתוך החומה, זה הרב קוליץ לקח את פרס, ואמר לו מתי שהוא נסע לאוסלו, תגיד שהחומה יגיע עד כאן, כל העניין שקבר רחל זה היום בתוך ירושלים, זה שייך לירושלים, זה הכל על פי הדיבור, עוד מאה מטר עוד 200 מטר זה כבר

עד סיום המלחמה צריכים לנסוע כל שבוע לקבר רחל, כל יום, מחר זה יארציט של משה רבנו, ז' אדר א', אז מחר כולם נוסעים לקבר רחל, בלי יוצא מהכלל, אפילו שיש שם יריות, וטילים, כי פעם הגיעה קבוצת בנות משובו בנים, זרקו עליהם בקבוקי תבערה, זה היה לפני עשר שנים, ואז עשו את החומה שם, את החומה, עכשיו נכנסים בתוך החומה.

ולכן יעקב אמר לקבור את רחל על אם הדרך, כי יוסף הוא לא מחל לאבא שלו, יש כאן את הפסקתא, אז הוא אומר אבא תגיד עכשיו, אני מוציא אותה, אני לא יכול לסבול את זה שהיא קבורה באמצע הכביש, הזיזו את הכביש, זה היה באמצע הכביש ממש, עכשיו כבר הזיזו את הכביש, ולפני 400 שנה בנו כיפה, הסולטן התורכי שהוא כבש את ארץ ישראל הוא בנה כיפה, מה זה, מאמע רחל סתם מצבה באמצע הכביש? ויוסף אומר: אבא, אני מוציא אותה,

הכניסה לבית לחם, שם זה הכיכר, היינו הולכים את זה ברגל כל יום, בסוף בית המקדש עתיד להיחרב, וקבורת רחל רק בזכות רחל אנחנו נצא מהגלות, לכן

כולם חייבים מחר ז' אדר להיות בקבר רחל, בלי יוצא מהכלל, אחרי מעריב כולם יסעו לקבר רחל, ונזכה לגאולה השלמה, במהרה בימנו, אמן.

מְעַרֵב פְּרֶשֶׁת תְּצַוָּה

שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר אוֹר לְיוֹם רְבִיעִי לִיל י"ב אֲדָר־א' פְּרֶשֶׁת תְּצַוָּה לְאַחַר תְּפִלַּת עֶרְבִית

מחט נְקוּבָה, לא נְקוּבָה. אז לְאִשָּׁה מְתָר לְצֵאת עִם מְחַט נְקוּבָה, וְאִסוּר לְצֵאת עִם מְחַט לֹא נְקוּבָה. אז הוא חֲפֵשׂ מְחַט, הוא חֲפֵשׂ אֶצֶל יַעֲקֹב מְחַט. הוא הִלֵּךְ בְּאֵהָל רַחֵל, בְּאֵהָל לְאָה, בְּאֵהָל הָאֵמָהוֹת - בְּלֶהָה זֶלְפָּה.

כי האחים אמרו שְׂמַגִּיעַ לוֹ כָּל הַיְרֵשָׁה, האחים היו צוֹדְקִים בְּעֵצָם. כְּמָה אֲנַחְנוּ - שְׂמוֹנֶה אַחִים, לֹא שְׂתִים עֶשְׂרֵה תְּסַלַּח [לנו]..... יוֹסֵף הִתְנַפַּח אֶתֶם; "וְהוּא נֵעַר אֶת בְּנֵי בְלָהָה וְאֶת בְּנֵי זֶלְפָּה" (בְּרֵאשִׁית ל"ז ב') הוּא אָמַר אֲנַחְנוּ שְׂתִים עֶשְׂרֵה. [אָמְרוּ לוֹ הָאֲחִים]: מָה פְּתָאוּם שְׂתִים עֶשְׂרֵה? אֲנַחְנוּ רַק שְׂמוֹנֶה. זֶה נִפְקָא מִנְּהָ גְדוּלָּה.

כי אם יַעֲקֹב וְיִפְרָץ הָאִישׁ מְאֹד (בְּרֵאשִׁית ל"מ"ג). הִיָּה לוֹ מִלְיוֹן

אז אהרן הכהן היה צריך למסר את הנפש ולקפץ לתוך האש [במעשה העגל]. כמו אברהם אבינו שקפץ לתוך האש. אברהם אבינו היה מאוד פעסן, מאוד מקפיד. הוא מאוד פעס שהוא לא נשרף. הוא אמר למה לא נשרפתי? מה חטאתי מה פשעי?.

כמו ששואל יַעֲקֹב אֲבִינוּ לְלֶבֶן; "מָה פְּשָׁעִי מָה חֲטָאתִי כִּי דִלַקְתָּ אֲחֵרִי" (בְּרֵאשִׁית ל"א ל"ח), אֶפִּילוּ מְחַט לֹא מְצָאתָ! אז מה אתה רודף אֲחֵרִי?. הוא [לְבָן] חֲפֵשׂ מְחַט, הִיוּ מְבִיאִים מְבִיאִים לוֹ מְחַט. יֵשׁ לְגַבִּי שְׂבַת, יֵשׁ שְׂאֵלָה אִם זֶה

כבשים - מיליון עזים, מיליון שורים, מיליון פרות, אז היה לו מיליארד מאתים. עכשו הוא נפטר בגיל מאה עשרים ושבע, הוא השאיר ירשה מיליארד מאתים. אז יוסף אמר אנחנו שתיים עשרה אחים, כל אחד יקבל מאה מיליון. מאה מיליון זה קצת, זה לא מספיק, בקשי שתי פיצות אפשר לקנות בזה... אבל האחים אמרו: אנחנו רק שמונה, מה פתאום מאה מיליון כל אחד? איזה שטויות אלה! נקנה פיצה וחצי... כמה נקנה בזה...? מגיע לנו מאה חמשים מיליון. אם מחלקים מיליון מאתים לשמונה. אומרים שדן ונפתלי, גד ואשר לא בחשבון של האחים. אז מקבלים מאה חמשים מיליון. אפשר לקנות אפלו שלוש פיצות...^[24] יוסף אמר לא.

כי לכן כתב ליעקב; אתה לא משחרר את בלהה וזלפה. כי זה היה המנהג, כל אחד היה לו שתי נשים - אחת היתה פילגש, אחת היתה אשה אמתית, גבירה, מלכה, נסיכה, יושבת בקתדרה כל היום מתאפרת. והבנים של הפילגש צריכים לשרת את

שטר קדושין לשפחתו. היה להם דין שפחות, היו בנות של לכן, אבל שפחות. שטר קדושין אז זה [נחשב כנט] שחרור. אז הגמרא מתקנת צריך להגיד לה "צאי בזה", בסדר אבל שטר אחד זה מספיק. לא צריך שתי שטרות, מי המציא שתי שטרות. מה פתאום שתי שטרות? למה יש שתי שטרות? מה פתאום?! שטר אחד, "צאי בו", וגמרנו. יוסף אמר מה אתם רוצים מאבא שלנו?! אבא שלנו אדם הכי כשר בעולם. הוא כתב שטר קדושין, אז זה שטר שחרור גם כן.

כי רבי מאיר אומר בגטין דף מ'; אומר רבי מאיר, שאם אדם כותב

מראי מקומות והערות

ואפשר להביא קצת מנגל. יום העצמאות, יום המנגל, אפשר לעשות קצת מנגל. יש עוד מאה חמשים מיליון, נעשה מנגל.

²⁴ אז במלגה מלכה יחלקו שלוש פיצות לכל אחד... אז האחים צדקו. אי אפשר לותר על חמשים מיליון. זה לא, עוד פיצה זה המון. במיוחד במלגה מלכה, ואפשר להביא שוארמה

עִם רַחֵל וְהוּא יִתְחַתֵּן עִם לָאָה. כִּי זְלִפָּה הֵיְתָה קְטַנְטַנְתָּ, פְּצַפְנַתָּ, נְמוּכָה. אָבֵל הוּא לְקַח אֹתָהּ, לֹא חָשׁוּב. יַעֲקֹב לֹא הִסְתַּכֵּל, יַעֲקֹב הִחְלִיפוּ לוֹ, בְּחַתָּנָה – בְּחָפָה הִחְלִיפוּ לוֹ אֶת הַכֶּלֶה. וַיַּעֲקֹב הוּא בְּחַיִּים לֹא פָתַח עֵינָיִם, יַעֲקֹב בְּחַיִּים לֹא הִסְתַּכֵּל מֶה נּוֹתְנִים לוֹ.

כְּמוֹ מִירָב [בֵּת שְׁאוּל] שְׁהֵיְתָה גִימְטְרִיא 'מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף' (עִם הַכּוֹלֵל). כִּי הָאִשָּׁה הִיא מְאוּר הַגְּנוּז, הַבְּנוֹת שֶׁל שְׁאוּל הֵיוּ מְאוּר הַגְּנוּז, שְׁאוּל עֲצָמוּ הֵיְתָה מְאוּר הַגְּנוּז – "מְשַׁכְּמוּ וּמַעֲלָה" (שְׁמוּאֵל א' ט"ב) "בֶּן שָׁנָה ... בְּמִלְכוֹ" (שֵׁם י"ג א') הוּא לֹא יָדַע כְּלוּם, הוּא

הַבְּנִים שֶׁל הַגְּבִירָה. אִז לָבֶן כָּתֹב [וַיַּעֲקֹב] בְּכַתְּבָהּ; שְׁאֲנִי נוֹתֵן לְלָאָה אֶת זְלִפָּה, וְהִיא תִהְיֶה שְׂפַחַת עוֹלָם. וְאֲנִי נוֹתֵן לְרַחֵל אֶת בְּלֵהָה, וְהִיא תִהְיֶה שְׂפַחַת עוֹלָם, וְאִין לָךְ רְשׁוּת לְשַׁחֲרֵר אוֹתָם. כִּי [אִם יִשְׁחַרְרוּ, אִין מִי יִשְׁרֵת אֶת רַחֵל? מֶה רַחֵל תַּעֲשֶׂה סְפוּנְגָ'ה עֵכְשׁוֹ? תַּתְּחִיל לְבַשֵּׁל בְּשׁוּלִים? תַּעֲשֶׂה פִיצוֹת? שְׂבֵלָהּ תַּעֲשֶׂה אֶת הַפְּצוֹת. וּמֶה עִם לָאָה הִיא תַּעֲשֶׂה פְּלֶאפְּלִים? שְׁהִיא תַּעֲשֶׂה אֶת הַפְּלֶאפְּלִים – זְלִפָּה.

וְזְלִפָּה הֵיְתָה נְמוּכָה, הֵיְתָה קְטַנָּה, הֵיְתָה יְלָדָה בֵּת שְׁתִּים עֶשְׂרֵה. וְכִכָּה יַעֲקֹב חָשַׁב שְׁהוּא יִתְחַתֵּן

בְּחַיִּים לֹא רָאוּ לוֹ רַגְלִים. לֹא רָאוּ לוֹ זֶה... שְׁכַר אֶת הַשְּׂאוּמֵי שְׁלוֹ.

כָּל בַּת צְרִיכָה לְשַׁבֵּר אֶת הַשְּׂאוּמֵי שְׁלָה וְאִזּוּ יִהְיֶה עָלֶיהָ עֲמוּדָא דְנוֹרָא, כְּמוֹ דְּבוּרָה הַנְּבִיאָה שְׁשֻׁבְרָה אֶת הַשְּׂאוּמֵי, אִזּוּ הָיָה עָלֶיהָ עֲמוּדָא דְנוֹרָא. הִיְתָה מְקַפֶּת בְּאֵשׁ! בְּלַפִּידֵי אֵשׁ! קָרְאוּ לָהּ "אֵשֶׁת לַפִּידוֹת" (שׁוֹפְטִים ד' ד'). כָּל בַּת שְׁשׁוּבְרַת אֶת הַשְּׂאוּמֵי, תִּהְיֶה מְקַפֶּת בְּלַפִּידֵי אֵשׁ. תִּהְיֶה נְבִיאָה!

לְסַבָּא שְׁלִי. אֲבָל אֶת תְּמוּנֹתַי עַל הַמְּקוֹם, יִהְרְגוּ אוֹתְךָ, יֵשׁ נְאֻצִּים, יֵשׁ חֲמָאֲסִנְיָקִים, יִהְרְגוּ אוֹתְךָ עַל הַמְּקוֹם, אוֹי וְאָבוֹי אִם תִּגְלִי אֶת זֶה. הִיא אֲמָרָה; לִי לֹא אֲכַפֵּת! שְׁיִהְרְגוּ אוֹתִי, שְׁיִשְׁחֲטוּ אוֹתִי! יִהְיֶה נִהְרוֹת דָּם, לֹא מְעַנֵּן! אֲנִי צְרִיכָה לְהַגִּיד לְסַבָּא שְׁלִי שֶׁהוּא יָקוּם מֵהָאָרֶץ. שְׁכַבֵּר מְצָאוּ אֶת יוֹסֵף, שֶׁהוּא מֶלֶךְ בְּמִצְרַיִם, שְׁיֵשׁ לוֹ שְׁתֵּי בָּנִים – מְנַשֶּׁה וְאַפְרַיִם. אִזּוּ שָׂרַח בַּת אֲשֶׁר שְׁהִיְתָה מֵהָאוֹר הַגְּנוּז.

כְּמוֹ שְׂרַח בַּת אֲשֶׁר, הִיְתָה נְבִיאָה. כִּי מִי שְׂאָמֵר שְׁיִוֹסֵף חַי, [הִיָּה] מֵת עַל הַמְּקוֹם! תוֹךְ שְׁנֵינָה הוּא הִיָּה מֵת!. הִיא [שְׂרַח בַּת אֲשֶׁר] אֲמָרָה; אֲנִי אוֹמֶרֶת שְׁיִוֹסֵף חַי, שְׂאֲנִי אֲמוֹת! מָה עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם שְׁנָה מְעַנִּים אֶת הָאָבָא, בְּכֹאֵלָה עֲנוּיִים...?! יוֹשֵׁב עַל הָאָרֶץ, בּוֹכָה, הַשְּׁכִינָה הַסֶּתְלָקָה מִמֶּנּוּ, הוּא לֹא רָאָה כְּלוּם. הוּא לֹא רָאָה מְסוּפָה הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ, הוּא לֹא רָאָה מִלִּימָטֵר, הוּא לֹא מִמְטֵר!. וְשָׂרַח אֲמָרָה; אֲנִי רוֹאָה כָּל מָה שְׁקוֹרָה, אֲנִי רוֹאָה שֶׁהוּא כְּבָר נִהְיָה מֶלֶךְ. הִיא אֲמָרָה; אֲנִי אֲסַפֵּר

כָּל אִשָּׁה הַנִּשְׁמָה שְׁלָה זֶה מְאוֹר הַגְּנוּז. לְכֵן נְשִׁים זֶה גִּימְטְרִיאָא אֲלֵיהֶוּ הַנְּבִיאָא [זְכוּר לְטוֹב], שְׁפָלָא אִשָּׁה הִיא נִיצוּץ מְאֲלֵיהֶוּ הַנְּבִיאָא, וְלְכָל אִשָּׁה יֵשׁ גְּלוּי אֲלֵיהֶוּ. כְּמוֹ דְּבוּרָה הַנְּבִיאָה שְׁהִיָּה לָהּ גְּלוּי אֲלֵיהֶוּ, כְּמוֹ יַעֲלֵה הִיָּה לָהּ גְּלוּי אֲלֵיהֶוּ. וְלְכֵן שִׁירַת דְּבוּרָה יוֹתֵר גְּדוּלָה מִשִּׁירַת הַיָּם! הַזֶּהֱר כּוֹתֵב בְּדָף י"ט עֲמוּד ב' שִׁירַת דְּבוּרָה, וּתְפִלַּת חֲנָה, יוֹתֵר גְּדוּלִים מִשִּׁירַת הַיָּם. כִּי שִׁירַת הַיָּם הִיוּ עֲנֵנֵי כְּבוֹד, וְזֶה הִיוּ אֲבִנֵי בְּלִיסְטְרָאוֹת, כָּל

אָבֵן זֶה שְׁלוֹשׁ טוֹן, וְהֶעֱנַנִים הָעִיפוּ אֶת זֶה בַּחֲזָרָה. כְּמוֹ בַר כּוֹכְבָא שֶׁכְּתוּב בְּגִטִּין נ"ו; שֶׁהָיָה הוֹדֵף אֶת הָאֲבָנִים, כֹּל אָבֵן שְׁלוֹשׁ טוֹן, הוֹדֵף אוֹתָהּ בַּחֲזָרָה לְרוֹמָאִים, וְהָרוֹמָאִים 'חֲפִים מִפְּשַׁע' בְּלִתֵּי מַעֲרָכִים, כֹּל יוֹם נִהְרְגוּ שֵׁם עֶשְׂרוֹת אֲלָפִים אֲנָשִׁים. כְּמוֹ עֲכָשׁוּ בַעֲזָה כָּבֵד נִהְרְגוּ עֶשְׂרִים וְחֲמִשׁ אֶלֶף מְסֻלְמִים, וְחֲבָרֵי כְּנָסֵת יְהוּדִים כְּתָבוּ לְהָאֵל שְׁמַתְעֲלָלִים בַּחֲמָאֲסָנִיקִים, הוֹרְגִים בְּלֵי סוּף. לְפִיד גִּנָּץ וְאִיזְנָקוּט אֲמָרוּ נֶכוֹן, מַתְעֲלָלִים. הֵי־הוּדִים...^[25]

חֲמָאֲסָנִיק. כֹּלָם בְּרוּךְ ה' מוֹדֵהִים, כֹּלָם בְּרוּךְ ה'.

אָבֵל אֲנַחְנוּ מִחֲפִים שֶׁהַמְּלַחְמָה תִּגְמַר כָּבֵד. הִיא לֹא תִגְמַר לְעוֹלָם, כִּי בִידָן לֹא מִרְשָׁה לְעֲשׂוֹת מְלַחְמוֹת יוֹתֵר הוּא אוֹמֵר דֵּי תִפְסִיקוּ כָּבֵד. אֲנָשִׁים 'חֲפִים מִפְּשַׁע' אֲנָשִׁים 'בְּנֵי מַעוּטִים'. אָבֵל כֹּל זֶה רַק תְּלוּי שְׁבַת תְּלֻף עִם שְׁמֵלָה אֲרָכָה, עַד הַקְּרִסְל. בְּאוֹתוֹ רִגַע הַמְּלַחְמָה תִּגְמַר, כֹּל בַּת תִּשְׁבֵּר אֶת הַשְּׂאוּמֵי שְׁלָה, אֶת הַסְּמֻרְטָפוֹן שְׁלָה, וְהַמְּלַחְמָה תִּגְמַר וְתִהְיֶה הַגְּאֵלָה הַשְּׁלָמָה בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן!

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵד אֹדֵר לְיוֹם חֲמִישֵׁי לַיִל י"ג אֲדָר-א' פְּרִשְׁת תְּצַוָּה לְאַחַר תְּפִלַּת עֶרְבִית

אִז כֹּל אִשָּׁה הַנְּשֻׁמָּה שְׁלָה חֲצוּבָה מִכֶּסֶּא הַכְּבוֹד, מִן-זֶהָר אֵין סוּף. לְכֵן שׁוּם אִשָּׁה לֹא חֲטָאָה בְּעִגְלָה,

עֲכָשׁוּ אֶחָד מֵהַחֲבָרֵי כְּנָסֵת הַתְּלוּנָן בְּהָאֵל, אִז רְצוּ לְהַעֲיֵף אוֹתוֹ. אִז אֲמָרוּ [הַחֲבָרֵי כְּנָסֵת שְׁלֹא תִמְכּוּ בַּהֲצָעָה לְהַדְרִיחַ אֶת עַפְרָיִם כְּסִיף] לֹא, לֹא, לֹא, מִסְתַּבֵּר שְׁלִפִיד חֲמָאֲסָנִיק, אִיזְנָקוּט חֲמָאֲסָנִיק, גִּנָּץ

מִרְאֵי מִקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

יֹדֵעַ, אֲנִי יְתִלּוּנָן עַל זֶה בְּהָאֵל. אֲנִי עֲכָשׁוּ כוֹתֵב עַל זֶה מִכְּתָב לְהָאֵל. שֶׁהִיָּה פֶה אֶחָד מִבְּנֵי הַמַּעוּטִים וְסִלְקוּ אוֹתוֹ. אִז אֲנִי מִבְּקוֹשׁ לֹא לְסַלֵּק אֶת הַבְּנֵי מַעוּטִים, אֲנִי יְתִלּוּנָן בְּהָאֵל.

²⁵ עֲכָשׁוּ הָיָה פֶה מִיִּשְׁהוּ אוֹרְחַ בְּלִתֵּי קְרוּא, בְּלִתֵּי מַעֲרָב, הָיָה פֶה מִקְדָּם, מִבְּנֵי הַמַּעוּטִים. יוֹסֵף סִלֵּק אוֹתוֹ, צַעֲקוּתִי עָלָיו, מַה אַתָּה מִסִּלֵּק אוֹתוֹ. מַה סִּלְקֵת אוֹתוֹ? כִּי־הוּא מֵתוֹק הוּא הָיָה, חֲמוּדִי, לֹא יוֹדֵעַ לְמַה הוּא סִלֵּק אוֹתוֹ. אֲנִי לֹא

לְשָׁבֵר אֶת הַשְּׂאוּמֵי שְׁלָהּ, זֶה הָעֲבוּדָה שֶׁל הַדּוֹר שְׁלֵנוּ, לְשָׁבֵר אֶת הַשְּׂאוּמֵי, זֶה מַעֲשֵׂה שְׁטָן. כָּל מִי שֵׁישׁ לוֹ שְׂאוּמֵי אוֹ רָאָה מְרָאָה טְמֵאָה, הוּא לֹא יֵצֵא מִהַגִּיהֵנוּם לְעוֹלָם. גַּם לֹא בְּתַחֲיַת הַמֵּתִים. כָּל אִשָּׁה שֶׁתִּשְׁבֵּר אֶת הַשְּׂאוּמֵי, תִּרְאֶה עֲמוּד אֵשׁ, תִּהְיֶה מְסֻבֶּבֶת בְּלִפְיֵי אֵשׁ. כְּמוֹ דְבוּרָה אֲשֶׁת לְפִידוֹת, שֶׁבָּרָה אֶת הַשְּׂאוּמֵי, אִזּוֹ הֵיטָה מְקַפֶּת בְּלִהְבוֹת אֵשׁ, לְפִיֵּי אֵשׁ, לְכֵן קָרְאוּ לָהּ "לְפִידוֹת" (שׁוֹפְטִים ד' ד'). כְּמוֹ רַבִּי זִירָא וְרַבִּי יְהוֹנָתָן בֶּן עֲזִיָּאל שֶׁהֵיוּ מְקַרְבֵּי בְּלִהְבוֹת אֵשׁ!.

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר אוֹר לְיוֹם שְׁשֵׁי לַיִל י"ד אֲדָרָא' – פְּרָדִים קָטָן – פְּרִשְׁתַּת הַעֲזוּהָ לְאַחַר הַתְּפִלָּה עֵרְבִית

עֲכָשׁוּ נִהְרַג אָדָם בְּמַעֲלָה אֲדוּמִים, וְעוֹד שְׁלוֹשָׁה נִפְצְעוּ קָשָׁה. כָּל זֶה כִּי מְפַנֵּים כַּעֲתָ אֶת כָּל הַצָּבָא, כִּכָּה אָמַר אֵיזְנָקוּט וְיוֹאֵב גִּלְגָּט. שְׁלַחוּ אֶת כָּלֵם לְקָרִיבֵיִים לְחַפֵּשׂ עַד אַחֲרֵי פֶסַח, אִין צָבָא, אִין כָּלוּם. הַכֹּל מְפַנָּה,

לֹא בְּחֻטָּא הַמְרַגְלִים. הַזֶּהר אֲוֹמְרֵי שֶׁחֲתָכוּ לָהֶם אֶת הָאֲזָנִים, קָרְעוּ לָהֶם אֶת הַנְּזֻמִּים עִם הָאֲזָנִים. לְכֵן הַנְּשִׁים קִבְּלוּ רֵאשֵׁי חֲדָשִׁים שְׁתִּים עֲשָׂרָה יָמִים בְּשָׁנָה שֶׁל יוֹם טוֹב. וְשׁוּם אִשָּׁה לֹא חֲטָאָה בְּמַרְגְּלִים, בְּשׁוּם חֲטָא [בְּמַדְבָּר]. הָאִשָּׁה לֹא חוֹטֵאת, הָאִשָּׁה אִין לָהּ טְבַע לְחֲטָא כְּמוֹ הָאִישׁ. הָאִישׁ הוּא חֲשׁוּף לְחֲטָאִים, הָאִשָּׁה לֹא.

וְלִכֵּן שׁוּם אִשָּׁה לֹא מֵתָה בְּמַדְבָּר, בְּאַרְבָּעִים שָׁנָה שׁוּם אִשָּׁה לֹא מֵתָה. כָּלֵם נִכְנְסוּ לְאַרְצָן, כָּלֵם חָיו, עַד שֶׁנִּכְנְסוּ לְאַרְצָן. אֶפְלוּ יוֹכְבֵּד חָיָה מְאֵתִים חֲמָשִׁים שָׁנָה. [בְּגִיל] מֵאָה שְׁלוֹשִׁים יָלְדָה אֶת מֹשֶׁה, וְעוֹד מֵאָה עֶשְׂרִים, זֶה בְּדִיוֹק מֵאָה חֲמָשִׁים שָׁנָה. כָּל זֶה מְבִיא הַרְמֵב"ן [בְּרֵאשִׁית] פָּרַק מ"ו פְּסוּק ט"ו. שְׁבַנִּי לְאֶה שְׁלוֹשִׁים וְשְׁלוֹשׁ מֵהֶם יוֹכְבֵּד שְׁהִיא חָיָה מְאֵתִים חֲמָשִׁים שָׁנָה.

אִשָּׁה יְכוּלָה לְחַיּוֹת מְאֵתִים חֲמָשִׁים שָׁנָה, כָּל אִשָּׁה שֶׁבָּאָה לְשׁוּבוֹ בָּנִים, יְכוּלָה לְרְאוֹת בָּנִים וּנְכָדִים עַד סוּף הַדּוֹרוֹת מְאֵתִים חֲמָשִׁים שָׁנָה. וְכָל אִשָּׁה צְרִיכָה

הַכֹּל מְסֻלָּק. זֶה הַכֹּל כִּי יֵשׁ עֲדִין בְּנוֹת שְׁלֵא הָאֲרִיכוּ אֶת הַשְּׁמָלוֹת שְׁלֵהֶם, אִז כָּל יוֹם נִהְרָגִים עוֹד פְּעַם יְהוּדִים וְעוֹד פְּעַם יְהוּדִים. הַמְלַחְמָה לֹא נִגְמַרְתָּ, כָּל יוֹם יֵשׁ עוֹד הַרוּגִים, עוֹד עֲשָׂרָה הַרוּגִים, עוֹד עֲשָׂרָה פְּצוּעִים. כִּי כָּל בֵּית צָרִיכָה לְהֲאָרִיךְ אֶת הַשְּׁמָלָה שְׁלֵהּ – כָּל אִשָּׁה, כָּל בֵּית – עַד הַקָּרְסֵל, אֲסוּר לְרְאוֹת אֶת הַרְגָּל.

מִיכָל הָעֵיפָה אֶת דָּוֵד מֵהַבֵּית, זָרְקָה אוֹתוֹ מִכָּל הַמַּדְרָגוֹת נִתְּנָה לוֹ בְּעֵיטָה הַגּוֹנָה, וְגִלְגָּלָה אוֹתוֹ עַד שֶׁהוּא הִתְגַּלְגַּל לְמַטָּה. כִּי הוּא קָפֵץ לְפָנֵי אַרְוֹן הַכֹּרֵית וְהוּא עֲשָׂה שְׁמִינִיּוֹת בְּאֹוִיר, וְרְאוּ לוֹ אֶת הַרְגָּלִים. אֲסוּר לְרְאוֹת רְגָלִים.

וְיַעַל וּדְבוּרָה שְׁכָרוּ
אֶת הָאִינְטֵרְנֵט
שְׁלֵהֶם, אֶת
הַשְּׂאוּמִי
שְׁלֵהֶם. אִז
הֵם עָפוּ
בְּאֹוִיר. כִּי אֵי
אֶפְשָׁר
לְעֹלוֹת לְהָר

תְּבוֹר, זֶה הָהָר הַכִּי גְבוּהָ בְּעוֹלָם. אֲכַל הֵם עָפוּ בְּאֹוִיר וְכָכָה הִגִּיעוּ לְהָר תְּבוֹר. כִּי שִׁירַת דְּבוּרָה זֶה [שִׁירָה] יוֹתֵר גְּדוּלָה מִשִּׁירַת הַיָּם. מָה שְׂאִשָּׁה שָׂרָה, וּמָה שְׂאִשָּׁה מִתְּפַלֵּלָת [יוֹתֵר גְּבוּהָ מִתְּפַלֵּת וְשִׁירַת הַגְּבָרִים]. אִז אוֹמֵר הַזֶּהר שְׁגַם תְּפִלַּת חֲנָה וְגַם [שִׁירַת] דְּבוּרָה, יוֹתֵר גְּדוּל מִשִּׁירַת מִשָּׁה – מִשִּׁירַת הַיָּם. כִּי חֲנָה וּדְבוּרָה רְאוּ מָה שִׁיְהִיָּה עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת.

"מִן שָׁמַיִם נִלְחָמוּ הַכּוֹכָבִים" (שׁוֹפְטִים ה' כ') – עִם הַסִּסְרָא. "מִן שָׁמַיִם נִלְחָמוּ" זֶה פְּעַמִּים הָמָן, פְּעַמִּים הָמָן. כִּי סִסְרָא הִיָּה פְּעַמִּים הָמָן. הַיּוֹם [י"ד אֲדָר] תָּלוּ אֶת הָמָן, הַיּוֹם תָּלוּ אֶת [הָמָן] פְּעַם נּוֹסֶפֶת, לְאַחַר שְׁתִּלוּהוּ בְּט"וּ נִסָּן.

בִּי"ד אֲדָר תְּלוּהוּ יַחַד עִם
הָעֲשָׂרָה בְּנִים.
הִיָּה לוֹ עוֹד
שְׁבַעִים
בְּנִים, גַּם
אוֹתָם תָּלוּ.
נִשְׁאָרוּ
מֵאֲתִים
וּשְׁמוֹנָה,

חילים זה שלושים יורו ליום – שלושים מיליון, מאה יום – שלוש מיליאָרד. ואז הוא בא למרדכי אמר לו תלונה לי שלוש מיליאָרד, הוא אמר אין לי, מאיפה אני ילונה לך. יש לך בקריביים אני יודע, בדקתי בחשבון שלך. טוב בסדר, תקבל שלוש מיליאָרד, אבל מה תתן לי. אני יתן לך וילה, מרצדס, מטוס פרטי אני יתן לך, מטוס פרטי ששׂוה שלוש מיליאָרד. הוא אמר אני לא צריך את המטוס שלך. אני אומר את השם המפרש, ואני עף באויר מה אני צריך מטוס. [ועל פו המן כתב למרדכי על געלו כי הוא נמפר לו בעבד עולם, בעבור מה שנתנו לו].

דבורה עפה באויר, יעל עפה באויר. פעם כל אשה היתה עפה באויר, כל אשה. מרוב התשוקה להתפלל גם מעריב, גם מנחה בבית המדרש. כלם היו עפות באויר. ובאות הביתה עוד לפני שהילדים קמים מהשנה. מעירים אותם, ושולחים אותם לחידר. כל ילד מקבל סנדוויץ' בידי – בצד

"ורוב בניו" (אסתר ה' י"א). לא ידעו כמה בנים יש לו, כי זה סוד. כי בכל מדינה הוא היה משריץ כמה בנים, הוא היה – בקר ברוסיה, באמריקה הוא בקר, בצרפת באנגליה. כל ראשי הממשלות היו הבנים שלו. הוא אמר לאן מרדכי יברח... אמרו לו [בשעה שבנה את העין למרדכי], מרדכי יברח להודו יברח לנפאל, לטיבט. אמר [המן] כלם ראשי ממשלות, כלם ילדים שלי, הבנים שלי, כלם יודעים שהם הבנים שלי. הוא סדר לכלם משרות, הוא עשה את כלם ראשי ממשלות.

הוא היה אדם 'טוב לב' הוא קנה לכלם ויסקי. כל אחד צריך לקנות בקבוק ויסקי, היום אנחנו פורים, צריכים כל אחד לשתות בקבוק שלם של ויסקי. זה המן דאג, שלכל אחד יהיה בקבוק ויסקי. הוא היה אדם 'טוב לב'. היה לו מיליון חילים. הוא היה בקבינט הבטחוני, והוא אמר לא להכנס לחאן יונס ולא לרפית. וככה כל בקבוק ויסקי שלושים דולר – שלושים יורו, מיליון

שְׂמָאל סְנְדוּיץ', בְּצַד יְמִין תִּקְוֹן הַכְּלָלִי. וּבְדֶרֶךְ לְחִידָר הוּא גוֹמֵר שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים תִּקְוֹן הַכְּלָלִי. זֶה הָיָה הַמְּנַהֵג, זֶה הָיָה הַמְּנַהֵג בְּשׁוֹבוֹ בָּנִים, עַד הַיּוֹם. זֶה הָיָה הַמְּנַהֵג, שֶׁהִילֵךְ גּוֹמֵר שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים תִּקְוֹן הַכְּלָלִי. עַד שֶׁהוּא מַחֲכָה לְהַסְפֵּעַ, עוֹשֶׂה תִּקְוֹן הַכְּלָלִי אַחַד. וְאֵז בְּתוֹךְ הַהַסְפֵּעַ, תִּקְוֹן הַכְּלָלִי שְׁנָה. מִהַהַסְפֵּעַ לְחִידָר עוֹד תִּקְוֹן הַכְּלָלִי, שְׁלוֹשׁ תִּקְוֹן הַכְּלָלִי.

ה'. וְאַצֵּל יַעֲקֹב זֶה הָיָה בְּדַמּוֹת רַחֵל, "וְהִנֵּה רַחֵל בָּאָה עִם הַצֹּאן" זֶה מְלֶאֱךָ. כָּל אִשָּׁה הִיא מְלֶאֱךָ, כָּל אִשָּׁה הִיא מְאֹר אֵין סוּף! הִיא מִזְהָר אֵין סוּף!

לְכֵן שׁוֹם אִשָּׁה לֹא חֲטָאָה בְּעַגְלָה, לֹא חֲטָאָה בְּמִרְגָּלִים, לֹא חֲטָאָה בְּקִרְחָה. הִיְתָה אִשָּׁה אַחַת שֶׁרְצָתָה שֶׁקִּרַּח יְהִיָּה רֹאשׁ מְמַשְׁלָה. הָיָה בְּדִיוֹק לְפָנָי בְּחִירוֹת... רְצָתָה שֶׁיִּבְחָרוּ בּוֹ, הִיא הִיְתָה רֹאשׁ מִטָּה הַבְּחִירוֹת. הִיא רְצָתָה שֶׁקִּרַּח יְהִיָּה רֹאשׁ מְמַשְׁלָה בְּמִקּוֹם מִשָּׁה רַבִּינוּ, הָיָה [-]. אֲבָל שׁוֹם אִשָּׁה לֹא הִתְפַּתְתָּה לוֹ, אֲפֹלוּ אִשְׁתּוֹ שֶׁל אוֹן בֶּן פֶּלֶת שֶׁהִיְתָה חֲבֵרָה בְּמִטָּה הַבְּחִירוֹת, הִיא לֹא הִתְפַּתְתָּה לְאִשְׁתּוֹ שֶׁל קִרַּח. הִיא אִמְרָה; מָה אַתָּה רוֹצֶה שֶׁקִּרַּח יְהִיָּה רֹאשׁ מְמַשְׁלָה? מָה פְּתָאוֹם! ? אֲנִי לֹא יִתֵּן לְזֶה! הִיא לֹא הִסְפִּימָה בְּשׁוֹם אֲפֵן הִיא הִלְכָה עַד הַסּוּף, הִיא הִתְנַגְּדָה, זָרְקָה עָלֶיהָ אֲבָנִים.

כָּל אִשָּׁה צְרִיכָה לְהַגִּיד שְׁלוֹשׁ תִּקְוֹן הַכְּלָלִי כָּל יוֹם, לְהִיּוֹת בְּקִבְרָה רַחֵל כָּל יוֹם. עַד שֶׁתִּגְמַר הַמְּלַחְמָה, לֹא לְוַתֵּר עַל קִבְרָה רַחֵל! מְאֻמַּע רוֹחַע'ל! מְאֻמַּע רוֹחַע'ל! מְאֻמַּע רוֹחַע'ל! זֶה "רַחֵל בָּאָה עִם הַצֹּאן" (בְּרֵאשִׁית כ"ט^ו), אוֹמֵר הַזֶּהר בְּ[-] זֶה הַשְּׂכִינָה, זֶה מְלֶאֱךָ. רַחֵל כְּבָר בְּגִיל שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרֵה הִיְתָה מְלֶאֱךָ.

כָּל אִשָּׁה הִיא עֲתִידָה לְהִיּוֹת מְלֶאֱךָ. כָּל אִשָּׁה בְּרַגַע שֶׁהִיא אוֹמֵרֶת תִּקְוֹן הַכְּלָלִי, הִיא נִהְפְּכֶת לְמְלֶאֱךָ. אֵז אוֹמֵר הַזֶּהר בְּ[-] שֶׁרַחֵל זֶה מְלֶאֱךָ, שֶׁמְגִיעַ מְלֶאֱךָ

כְּתוּב שֶׁבְּרַגַע שֶׁאִשְׁתּוֹ [שֶׁל קִרַּח] כְּבָר נִפְלָה לְגִיּהֲנוֹם כְּבִתָּה הָאֵשׁ שֶׁל הַגִּיּהֲנוֹם. נִכְבָּה כָּל הָאֵשׁ, נִכְבָּה כָּל הָאֵשׁ, כִּי הִיא הִיְתָה

כָּל אִשָּׁה הִיא עֲתִידָה לְהִיּוֹת מְלֶאֱךָ. כָּל אִשָּׁה בְּרַגַע שֶׁהִיא אוֹמֵרֶת תִּקְוֹן הַכְּלָלִי, הִיא נִהְפְּכֶת לְמְלֶאֱךָ. אֵז אוֹמֵר הַזֶּהר בְּ[-] שֶׁרַחֵל זֶה מְלֶאֱךָ, שֶׁמְגִיעַ מְלֶאֱךָ

לְכֹל הַחֲטָאִים. הָאִשָּׁה מְצִידָה אִם
אֵין לָהּ חֲבֵרָה רְעָה, אִזּוּ הִיא רַק
נִהְיֵית מְאוֹר אֵין סוּף, מִהָאוֹר
הָאֱלֹקִי.

אִזּוּ בְּעִזְרַת ה' בְּעוֹד חֲצֵי שָׁעָה
יְהִי פַה כְּנֶס, בְּדִיוֹק בְּעֶשֶׂר -
בְּרַבַּע לְעֶשֶׂר. וְנִדְבַר נִגְד
הָאֵינְטֵרְנֵט, נִגְד הַשְּׂאוּמִי. וְיִהְיֶה
כְּנֶס לְכֹל שׁוֹבוּ בָּנִים, לְכֹל מִי
שְׂרוּצָה לְבוֹא. וְכֹל אֶחָד חֲיָב
לְהוֹפִיעַ, בְּדִיוֹק בְּרַבַּע לְעֶשֶׂר.

מְעַרֵב פְּרֻשֵׁת כִּי-תִשָּׂא

אֲגוּדָה. בְּשִׁבִיל לְהִבִּיא עוֹד אֶלְךָ
קוֹלוֹת. כָּל אֶחָד חֲיָב לְהִתְקַשֵּׁר
לְעוֹד עֲשָׂרָה אָנָשִׁים. כָּל אֶחָד
מְשׁוֹבוּ בָּנִים [יְתַקְשֵׁר] לְסִבְתָּא שְׁלוֹ,
לְסַבָּא שְׁלוֹ, לְדוּדִים שְׁלוֹ,
לְשִׁכְנֵים שְׁלוֹ. כָּלֵם רוֹצִים הַיּוֹם
לְהַצְבִּיעַ אֲגוּדָה, כָּל אֶחָד. אֶפִּילוּ
טוֹדִי אָמַר, הוּא רוֹצֵה לְהַצְבִּיעַ
אֲגוּדָה. כְּתוּב בְּסִפְרֵי שְׁל ר' אֲרִיָּה
לְוִיִן. הוּא אָמַר אֲנִי רוֹצֵה לְלַכֵּת
לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין, אֲנִי פְּשוּט יִגִּידוּ
אֲנִי הַשְּׂתַגְעֵתִי. אֲבָל אִם לֹא זֶה,
הֵייתִי כְּכָר מְנִיחַ תְּפִלִּין.

כִּי אִשָּׁה רְשָׁעִית הִיא
אִשׁ שֶׁל הַגִּיְהֵנוּם. אִזּוּ הִיא נִפְלָה
לְגִיְהֵנוּם אִזּוּ הִיא כְּבִתָּה אֶת הָאִשׁ
שֶׁל הַגִּיְהֵנוּם, אוֹמֵר הַמְדַרְשׁ.

שׁוּם אִשָּׁה לֹא חֲטָאָה לֹא
בְּמַחְלֶקֶת קִרְחָה, וְלֹא בְּמִרְגָּלִים
וְלֹא בְּשׁוּם חֲטָא. לְכֵן שׁוּם אִשָּׁה
לֹא מִתָּה, שׁוּם אִשָּׁה לֹא מִתָּה. כָּל
הַנָּשִׁים חַיּוֹ, יִצְאוּ מִמִּצְרַיִם, נִכְנְסוּ
לְאֶרֶץ. כִּי אִשָּׁה לֹא שִׁיכַת בְּשׁוּם
חֲטָא, זֶה רַק הָאִישׁ הוּא חֲשׁוּף

שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר אוֹר לְיוֹם שְׁנֵי לַיִל י"ז אֲדָר-א' פְּרֻשֵׁת כִּי-תִשָּׂא לְאַחַר תְּפִלַּת עֲרֵבִית

כְּתוּב בְּפִרְשָׁה "אִישׁ חֲרָבוּ עַל
יִרְכוּ" (שְׁמוֹת ל"ב כ"ז), כָּל אֶחָד צָרִיךְ
לְקַחַת חֲרָב עַל הַיֶּרֶךְ - הַיּוֹם זֶה
הַפְּתִקִּים. הַיּוֹם נִלְחָמִים עִם
פְּתִקִּים, פְּעַם הָיוּ נִלְחָמִים עִם
חֲרָבוֹת. הַיּוֹם הִחְלִיטוּ בְּמִקּוֹם
לְהִרְג אֶחָד אֶת הַשְּׁנִי, לְעֶרְף
רִאשִׁים, [18] כָּל אֶחָד שֶׁם פְּתִק.

חֲסֵר עוֹד אֶלְךָ קוֹלוֹת לְצִיר
הָאֲחֵרוֹן, לְעוֹד צִיר אֶחָד שֶׁל

פְּגַשְׁתִּי הַרְבֵּה מִמְּקָדִים שֶׁל צֶה"ל, אֲלוֹפִים וְתַת אֲלוֹפִים, שֶׁהִתְחִילוּ לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין. (הֵם אָמְרוּ) תְּמִיד רָצִינוּ לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין, אָבָל רַק הַבוּשָׁה לֹא נִתְּנָה לָנוּ. אָבָל זֶה הַשְּׂאִיפָה שֶׁל כָּל יְהוּדֵי הַנִּיחַ תְּפִלִּין, הַשְּׂאִיפָה שֶׁל כָּל יְהוּדֵי זֶה לְשֹׁמֵר שִׁבְתָּ. כָּל יְהוּדֵי יֵשׁ לֹא נִשְׁמָה אֱלוֹקִית, יֵשׁ רַק אֱלוֹקִים אֶחָד. "זְכוּר אֶת יוֹם הַשִּׁבְתָּ לְקַדְּשׁוֹ" (שְׁמוֹת כ"ז).

שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר אֹדֵר לְיוֹם שְׁלִישִׁי לַיִל י"ח אֲדָר-א' פְּרֻשַׁת כִּי-תִשָּׂא לְאַחַר תְּפִלַּת עֲרֵבִית

עוֹד עֶשֶׂר שְׁעוֹת - 06:10 הַנֶּיֶן הַחֲמָה, כָּלֵם יַעֲמְדוּ שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה, בְּלִי יֵצֵא מֵהַכֶּלֶל; נָשִׁים גְּבָרִים, בָּנִים בָּנוֹת, כָּלֵם צְרִיכִים לְהִתְפַּלֵּל שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה. יֵשׁ עֶשֶׂר שְׁעוֹת לִישׁוֹן, כָּלֵם רָצִים כַּעַת לְמַטָּה יוֹשְׁנִים עֶשֶׂר שְׁעוֹת בְּדִיוֹק, וְאַחֲרֵי עֶשֶׂר שְׁעוֹת צְרִיכִים לַעֲמֹד שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה. וּמִיָּד אַחֲרֵי שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה הוֹלְכִים לְקַלְפִּיּוֹת, בְּשִׁבְעַ פּוֹתְחִים אֶת הַקַּלְפִּיּוֹת.

כִּי לְשֵׁים פֶּתַק זֶה לֹא בְּחִירוֹת, זֶה שְׁטוּיּוֹת! מִי שֶׁהִמְצִיא אֶת הַמִּלָּה בְּחִירוֹת הוּא טוֹעֵה, זֶה מְלַחֲמֵת עֲמָלֵק. "אִישׁ חֲרָבוֹ עַל יָרְכוֹ" (שְׁמוֹת כ"ז ל"ב) קָרָאנוּ בְּפִרְשָׁה, הֵם

וְרַק אֲגוּדָה נִלְחַמְתָּ לְמַעַן הַשִּׁבְתָּ לְמַעַן [שִׁיבְרוּ אֶת] חֲנוּיּוֹת הַטְּרַפָּה. כָּל הַמְּפִלְגוֹת הָאַחֲרוֹת מוֹכְנוֹת לְפִתַח חֲנוּת טְרַפָּה, הָעֵקֶר שֶׁהַחֲלוֹנִים יִצְבִּיעוּ. אֵלֶּה שְׁבָאוּ מֵרוֹסְיָה, פּוֹתְחִים חֲנוּיּוֹת טְרַפָּה. וְכָלֵם מוֹכְנִים - כָּלֵם רוֹצִים לְמַשֵּׁךְ אֲלֵיהֶם אֶת הַרוֹסִים, אִזּוֹ הֵם מוֹכְנִים לְפִתַח חֲנוּיּוֹת טְרַפָּה. אָבָל רַק אֲגוּדָה הַיְחִידָה שֶׁנִּלְחַמְתָּ, וְזֶה פֶּסֶק שֶׁל כָּל גְּדוּלֵי הַדּוֹר, וְהַפֶּסֶק שֶׁל שׁוֹבֵי בָּנִים שֶׁרַק בּוֹחֲרִים בְּאַגּוּדָה לֹא בְּשׁוֹם מִפְּלֶגָה אַחֲרָת. כָּל אֶחָד חַיֵּב לְהִבְיֵא. יֵשׁ לָנוּ שְׁלוֹשִׁים שְׁעוֹת. עַד סְגִירַת הַקַּלְפִּיּוֹת בְּעֶשֶׂר

רוצים לעשות עגל, הם עושים בקבוצים עגלים ורוקדים מסביב לעגל. הם רוצים ללכת בלי בגדים, הם רוצים לעשות מצעדי תועבה. רוצים לפתח חנויות טרפה, הם רוצים לעקר את הדת מכל העולם, לא רק בארץ ישראל. אנחנו עכשו במלחמת עמלק.

מה שעכשו רוצים לגייס את כל בחורי הישיבות, מי שלא ילך לצבא ישימו אותו בכלא למאה שנה, מאתים שנה. ובצבא זה ישר להיות חלוני. 'הצבא הכי טוב... הוא אומר; נקים לכם ישיבות, נעשה לכם ישיבות, תלמדו יומם ולילה.

כי הצבא זה הטמאה הכי גדולה. על המקום בחור גויז את הפאות שלו, וגויז את הזקן. ועל המקום הוא מחליף את הבגדים שלו, לבגדים מצירים לבגדי פריצות. וללכת לצבא זה יהרג ואל יעבר החזון איש פסק זה יהרג ואל יעבר גם לבנים גם לבנות. כי זה ממש להשתמד בשניה אחת, יותר גרוע מנצרות. כי אפלו הנצרות שומרים על צניעות שומרים על הפרדה. הם שברו - ביום כפור - נתנו מכות רצח, שברו את ההפרדה, שברו את

וזה עכשו אומר רבי חיים קניבסקי שהייתי שכן שלו עשרים שנה, תמיד הוא הלך לבחירות ראשון, הוא אומר זה המצנה הראשונה [שקודמת] לכל המצות, זה פקוח נפש.

כתוב בצדיק יסוד עולם מהזוועה'לק'ה - ר' שלמק'ה מזוועה'יל: לא ללכת לבחירות זה כמו לאכל ביום כפור. זה יותר חמור, כיון שהוא אשם בחנויות הטרפה, והוא אשם במצעדי התועבה, והוא אשם בכל הפריצות והוא אשם בכל החלול ה', והחלולי שבת.

ולכן אומר החזון איש עכשו הקריא את זה הרב דוב לנדו ראש ישיבת סלבודקא, שהוא שמע

המחצה, כמו בכתל [לפני קום המדינה, שֶׁהַפְּרִיטִים] שֶׁבְּרוּ אֶת הַמְּחָצָה. ומצביע זה כמו שהוא אוכל חזיר, ויותר חמור מזה!

ולכן צריכים לדעת שבשבע בבקר כלם נמצאים כבר בקלפיות, שמים את הפתק ג', בלי שום שאלות. ומי שהוא לא במהרה בימינו אמן!

והתקדשתם

רבינו יכול להוציא כל אחד מהתאווה

איזה אור מהצדיק, והוא זוכה להתנוצצות של איזה משהו, זה הכל לפי הקדושה שלו, כי הרביה אומר שהוא יכול לעמוד מול התאווה וזה לא ישפיע עליו כלום, הוא לא מפחד מהדבר הזה בכלל, הוא אומר מי שלא מפחד מהדבר הזה ולא מפחד מאשה גם לא מפחד ממלאך²⁷, הרביה אומר אני

עכשיו מדברים שהרביה אומר אם הייתי מגלה מעצמי משהו אז כל העולם היה רץ אחרי, וכל העולם היה חוזר בתשובה, ואני יכול להחזיר בתשובה את כל הגויים, הרביה אומר²⁶, רק אני לא מוכן לגלות מעצמי כלום, הצדיק לא מגלה מעצמו כלום, אדם בא לצדיק, אדם בא ומתנוצץ לו במוח

מראי מקומות והערות

קדושים אלא כל האמות העולם כלם אני יכול להחזירם להשם יתברך, והייתי יכול להוליכם סמוך לדת ישראל. אה די לעבד להיות פרבו:

²⁷ חיי מוהר"ן תר"ד

אמר שאצלו איש ואשה שוין הינו שאין מגיע לו שום צד מחשבה פשרוהא אשה רק הכל

²⁶ חיי מוהר"ן רנ"א

כשנסע לנאוריתש בהיותו יושב על העגלה אמר יש לאל ידי להחזיר כל העולם פלו למוטב, ולא בלבד אנשים פשוטים אלא אפלו צדיקים ואנשים גדולים אני יכול להחזירם למוטב. כי גם הצדיקים צריכים להחזירם למוטב. ולא מבצאי ישראל

להנאות פרטיות אז הילדים יוצאים פגומים, הילדים יוצאים חסרי שכל חסרי מוח, עכשיו בוונצואלה נולדו חמש אלף ילדים בלי מוח, המוח ריק בלי שכל, פשוט המוח ריק יש רק גולגולת כי ברגע שאדם פוגם בברית אז אין מוח והילדים נולדים בלי מוח, בשוודיה שליש ילדים בלי מוח ואותו דבר בנורבגיה וסקנדינביה.

אז הרב'ה אומר שהתענוג הגדול מכל התענוגים, אדם זה טבעו לחפש תענוגות, אבל מה זה התענוג, הוא צריך לדעת מה זה התענוג, התענוג זה רק לשמוע תורה אחת עם כל הניגונים ועם כל השירים ועם כל הריקודים, שאדם יוכל לרקוד עשרים וארבע שעות בלי הפסק, הרב'ה היה רוקד שבתות שלמים בלי הפסק שנייה, כחתונה באופרוף של שרה²⁸

לא מפחד מהדברים האלה בכלל, זה בכלל לא שייך אלי, אני יכול להוציא כל אחד שבא אלי מהדבר הזה.

כי כל העניין זה להוציא מהדבר הזה, ולא לשקוע בזה, כתוב "וַיִּנְשִׂים עַד נֶפֶח", ששוקעים עד נופח - עד האף בתוך נשים, אדם חושב שזה ענג, זה לא ענג זה נגע, זה הצרעת ומזה באים כל המחלות וכל השיתוקים, ויוצאים ילדים של שיח סוד, ילדים של סולם, הילדים המוח שלהם פגום, הכל כי אדם במקום לקחת את השירה והניגון שזה מה שרבינו מגלה ששירים וניגונים זה התענוג הגדול מכל התענוגים, אדם חושב שיש לו אשה וגמרנו יש לו כבר את הכל, אין לו כלום, הוא נפל מהפח אל הפחת, כי אם הוא הופך את זה לעולם הזה, הופך את זה

מראי מקומות והערות

לְבָרְכָהּ בַּתְּהוֹרָה תַּקְעוּ מִמְשַׁלָּה בְּלִקְוֹטֵי תִּנְיָנָא בְּסִימָן א' עֵץ שֵׁם הַיֵּטֵב: (א) חיי מוהר"ן קט"ז²⁸

בשנת תקס"ג עשה נשואין לבתו הצדקת מרת שרה בקהלת קדש מעדוועדווקע עם חתנו הרבני מורנו יצחק אייזיק בן הגביר מורנו רבי ליב דאבראיוויר פי לשם נתקבצו שניהם אף על פי שאז היה כבר בגרוסלב והחתנה היתה בראש חודש ניסן שחל אז ביום חמישי והתקפה היתה בערב אור ליום ו' ערב שבת קדש:

שְׁוֹה אֲצִלוּ בְּעֵינָיו כְּאֵלוּ רוֹאֵה אִישׁ. וְאָמַר שְׂאִינֵנוּ מִתִּירָא לֹא מֵאִשָּׁה וְלֹא מִמְּלֵאָה. וּבְזֵה יֵשׁ הַרְבֵּה לְבָאָר כִּי מִי שֵׁשׁ לוֹ עֵדִין אִיזָה עַד פֶּחַד כֹּל שְׁהוּא מִהַרְהוּרֵי אִשָּׁה, אֲפִלוּ אִם הוּא צַדִּיק גָּדוֹל בְּאֵמֶת רַק שְׂאִינֵנוּ נְקִי בְּתַקְלִית הַזִּקְוֶה וְעֵדִין יֵשׁ לוֹ אִיזָה פֶּחַד כֹּל שְׁהוּא מִנְּהָ, הוּא צָרִיף לְפֶחַד מִמְּלֵאָה, אֲבָל הוּא זְכָרוֹנוּ לְבָרְכָה הַתִּפְאָר שְׂאִין לוֹ שׁוּם פֶּחַד מִנְּהָ, עַל כֵּן אִין לוֹ פֶּחַד מִמְּלֵאָה. וְזֵה מִרְמֵנוּ בְּדַבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרִים לְבָרְכָה בְּקַדוּשֵׁינוּ אֲנָא בְּשִׂרָא וְאֲנָת אִשׁ וְאֲנָא עֵדִיפְנָא מִנְּה שְׂאִמֵּר רַב עֲמֵרֵם חֲסִידָא אֶל הַמְּלֵאָה. וּמוֹבָא בְּדַבְרֵינוּ זְכוֹרוֹנוּ

מראי מקומות והערות

ידי רסודין והמחצת כף ממתקין הדינים. וגם זאת התורה נאמרה באותו החרף בטיראויצע:

(ב) חיי מוהר"ן רס"ג

בשנת תקס"ג שהיא ראש השנה הראשון שהיה בכאן בפרסלב, אז הייתי אצלו על ראש השנה וכל עשרת ימי תשובה עד אחר יום כפור. ואחר יום כפור נסעתי לביתי ורבי יודל ורבי שמואל אייזיק נשארו בכאן על חג הסוכות. ושמעתי כמה דבורים יקרים מרבי יודל מה ששמעו אז ואני זוכרם היטב. פעם אחת ביום הושענא רבא אמר בפני העולם ומה אעשה ששני רוצחים עומדים עלי ואומרים אף על פי כן שאני מנהיג (שקורין גיטר יוד) והרעה בידו על רבי יודל ורבי שמואל אייזיק בעת שאמר שני רוצחים, הינו שעליהם היה נתפון מחמת שהם היו ברוכים אחריו מאד. ומי יזכה להבין פרוש דברים אלו כי האנשים הנ"ל היו יקרים בעיניו מאד מגדולי מקבציו:

וביום שמיני עצרת דבר עמהם מענין רסודין והמחצת כף, ומה שמהפכין את עצמו שגה בחינת ומשה עלה אל האלקים ויירד ה' על הר סיני (כמבאר במקום אחר) וענין הפריסטאקיט שעושיין וכו' ודבר עמהם דברים נפלאים. אחר כך התחילו ללכס המון עם מאנשי העיר שבאו אליו בנגון ושמחה כנהוג ביום שמיני עצרת. ואז אמר לרבי יודל ולרבי שמואל אייזיק לכו לכם פי אני צריך לעסק עמהם ואני זה שיש לכם והלכו להם ממנו:

ואחר כך נעשה שם שמחה גדולה בקול רעש גדול של שיר ושמחה. ואז רקדו רבנו זכרוננו לברכה בעצמו הרבה מאד מן איה זמן קדם הלילה עד איה שעות בתוך הלילה של שמחת תורה. וכבר ידוע גדל נפלאות ערבות נעימות קדשת הרקוד שלו, כי מי שלא ראה זאת לא ראה טוב מימיו:

וכבר מבאר במקום אחר שבאותה השנה רקדו רבנו זכרוננו לברכה הרבה. הינו בשמיני

אחר החפה דברו ממשית וכו' (ואמר רבנו ז"ל וגלה ברמז שראוי שיצא מהם וכו') אחר כך בשבת קדש אמר על סעדה השלישית תורה גבוהה מאד המתחלת לשמש שם אהל בהם בלקוטי א' בסימן מ"ט ושם מרמז ניסן ושרה ויצחק וכלה וחתנה וכו'. ואמר שזאת התורה לא אמר בשבילנו רק בשביל הגזרה שקורין פונקטין הנשמע אז שרוצין לגזר על ישראל חס ושלום אשר בעוונותינו הרבים יצאו מימנו. כי שם מדבר מענין הנבעת העפוי"ם פי אעשה פלה בכל הגוים. שגה בחינת פלה דאכלי פלא ושצי פלא ואתם הדבקים וכו' והבו שם מאד פי הם דברים עמקים וגבוהים מאד:

ואחר שאמר אמירת התורה היה מרקד הרבה מאד עם בתו הפלה וכו'. ומי שלא ראה רקודין שלו לא ראה טוב מימיו, כי אף על פי שברוך השם זכינו לראות כמה צדיקים שהיו מרקדים לפני הפלה, אבל רקודין שלו לא נראה כזאת. וכל מי שמעמד שם בודאי היה לו הרגור תשובה אמתי על כל פשעיו. וגדל ההתעוררות וההתלהבות של כל האנשים שעמדו שם בשעת רקודין אי אפשר לבאר ולצייר זאת בכתב בשום אופן:

וכבר גלה כמה תורות גבוהות מאד על ענין רקודין והמחצת כף. וגם בהתורה לשמש הנ"ל מבאר מענין רקודין, אבל לא היה שכיח שייעשה רקודין פי אם בעתים רחוקות מאד, אך באותה השנה הנ"ל היה מרקד כמה פעמים. הינו בשמחת תורה, ואחר כך בשבת חנכה אחר אמירת התורה המתחלת ראיתי מנורת זהב בלקוטי א' סימן ח, ואחר כך בפורים במעודוועדיוןקע, ואחר כך על החתנה הנ"ל:

ואמר בעצמו בזאת השנה רקדתי הרבה וזה היה מחמת שבאותו השנה נשמעו הגזרות שקורין פונקטין, שהיו רוצים אז לגזר על ישראל חס ושלום, ומחמת זה רקד כמה פעמים פי על ידי רסודין ממתקין הדינים ומבטלין הגזרות כמבאר בהתורה ואלה המשפטים סימן י' בלקוטי א' המתחלת על

הרבה רקד כל השבת, מאחרי הפסיק לרקוד שנייה. (שעור שחרית עד השקיעה, והוא לא מתשפ"ב).

הפרשה

במשנת מורינו הרב

ענין חטא העגל

מי יכול להלחם אתם...? מי יכול...?! העגל יכול להלחם אתם! העגל הנזמים... "אלה אלהיך ישראל אשר העלוך מארץ מצרים" (שםד). זה האלהים שלכם, הגברים הסבירו שזה עגל במרפכה - זה שור במרפכה - העגל. הגמרא אומרת שהמלאך הממנה על הגשמים דומה לעגל. יש מלאכים דומים לעגל, יש מלאכים דומים לשור, מלאכים דומים לאריה, מלאכים

אז במדבר - שעם ישראל היה במדבר היה שם ופוחים נוראים בין הגברים והנשים, הגברים טענו שהעגל זה שור במרפכה, ולקחו את השור מהמרפכה והוא ילך; "כי זה משה האיש... לא ידענו מה היה לו" (שמות לב כג) - משה נעלם, פתאם השאיר אותם בלב המדבר לבד. עמלק מגיע, מגיע החתי האמורי הפרזי היבוסי הענקיים, עוג מלך הבשן, סיחון מלך האמרי, מי

מראי מקומות והערות

בהם פנדפס (בלקוטי א' סימן מ"ט הנ"ל) ואחר שאמר התורה הנ"ל רקד הרבה עם בתו אשרי עין ראתה זאת. ושמעתי מפיו הקדוש שאמר בעצמו בשנה הזאת רקדתי הרבה מחמת שנשמע אז שיוצאין גזרות (שקורין פונקטון) על ישראל, כי על ידי רקודין והמחאות כף ממתיקין הדינים ומבטלין הגזרות כמבאר בהתורה ואלה המשפטים בסימן י' לקוטי א' שנאמר לענין זה פנרשם במקום אחר:

עצרת הנ"ל ובשבת חנכה בהסעדה שלישית אחר שאמר התורה הנוראה ראיתי מנורת זהב בלקוטי א' סימן ח', ובפורים, ואחר כך בראש חודש ניסן היתה החתנה של בתו שרה ורקד הרבה עם בתו הכלה בהסעדה שלישית של השבת חתנה, אחר שאמר התורה הנוראה והוא פחתו יצא מחפתו (בלקוטי א' סימן מ"ט). פי בעת אמירת התורה התחיל בקול נפלא מאלו התבות והוא פחתו יצא מחפתו רק כשסמר לנו התורה הזאת בכתב ידו הקדוש התחיל מפוסק לשמש שם אהל

שְׁהֶאֱשָׂה אוֹמְרַת זֶה קְדוֹשׁ. אִם
הַגְּבָרִים הָיוּ שׁוֹמְעִים בְּקוֹל
הַנְּשִׁים, לֹא הָיָה נִחְרַב בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ, לֹא הָיָה גְלוּת, לֹא הָיָה
אוֹשׁוּיָן, לֹא הָיָה אֲסוּנוֹת, לֹא הָיָה
פוּגְרוּמִים, לֹא הָיָה גְרוּשׁ סִפְרָד.
הַגְּבָרִים הִתְעַקְשׁוּ שֶׁדִּוְקָא זֶה
מִלְאָךְ מֵהַשָּׁמַיִם שִׁירַד לָהֶם,
שִׁיוֹנוּס וַיִּמְבְּרוּס הַיְלָדִים שֶׁל
בְּלַעַם הוֹרִידוּ לָהֶם מִלְאָךְ
מֵהַשָּׁמַיִם²⁹, הוּא יִלְחַם לָהֶם אֶת

דוֹמִים לְנֶשֶׁר, [ישׁ] כָּל [מיני] סוּגִי
הַמְּלֹאכִים, זֶה אֶחָד הַמְּלֹאכִים
שֶׁבְּשָׁמַיִם...

הַנְּשִׁים אָמְרוּ 'זֶה עֲגָל'! הַנְּשִׁים
תְּמִימוֹת הֵם לֹא מְבִינּוֹת
קוֹמְבִינּוֹת הֵם לֹא מְבִינּוֹת
שְׁמִינִיּוֹת בְּאֹרֵר. 'זֶה עֲגָל'! הֵם
רוֹאוֹת עֲגָל, הָאֲשָׁה הִיא רוֹאָה
עֲגָל, לָךְ תִּתּוֹכַח עִם אֲשָׁה, עִם
אֲשָׁה אֵי אֶפְשָׁר לְהִתּוֹכַח, מָה

מוראי מקומות והערות

שעשה לנו כל הנסים וגבורות האלו ונעשה ע"ז
כיון שלא שמעו להם מה כתיב שם ויתפרקו כל
העם את נומי הזהב אשר באזני נשיהם לא
נאמר אלא אשר באזניהם א"ר ירמיה כשהביאו
הנוזמים תלה אהרן עיניו לשמים ואמר אליך
נשאתי את עיני היושבי בשמים (תהלים כג)
אתה יודע את כל המחשבות שבעל כרחי אני
עושה השליך לאש ובאו החרטומים ועשו
בחרטומיהם ויש אומרים שמיכה היה
שנתמכך בבנין מה שהציל משה מן הלבנים
נטל הלוח שכתב עליו משה עלה שור כשהעלה
ארונו של יוסף השליכו תוך הכור בין הנוזמים
ויצא העגל גועה כשהוא מקרטע התחילו
אומרים אלה אלהיך ישראל פתחו מלאכי
השרת ואמרו שכחו אל מושיעם עושה גדולות
במצרים (תהלים קו) מה עשה אהרן אמר ידחה
הדבר עד למחר שנאמר ויקרא אהרן ויאמר חג
לה' מחר ורוח הקודש צוחת מהרו שכחו
מעשיו אמר הקב"ה בעוה"ז על ידי יצר חטאתם
לעתיד אני עוקרו מכם שנאמר (יחזקאל לז)
והסירוני את לב האבן מבשרכם:

²⁹ מדרש תנחומא כי תשא

(יט) וירא העם כי בושש משה בא שש שעות
נתכנסו ארבעים אלף שעלו עם ישראל ושני
חרטומי מצרים עמהם ושמותם יונו"ס
ויומברו"ס שהיו עושין לפני פרעה כל אותם
כשפים כמו שכתוב (שמות ז) ויעשו גם הם
חרטומי מצרים בלהטיהם ונקהלו כלם על
אהרן שנאמר ויקהל העם על אהרן ויאמר וגו'
שמשו שוב אינו יורד כבר ואותו היום יום
ארבעים היה בשש שעות ביום אמרו להם
אהרן וחור עכשיו יורד מן ההר לא השגיחו ויש
אומרים שעמד שטן והראה להם דמות מטתו
מן ההר ממה שאמרו כי זה משה האיש מיד
עמד חור וגער בהם עמדו עליו והרגוהו כשראה
אהרן כך נתיירא והתחיל מעסיקן בדברים והם
אומרים לו קום עשה לנו אלהים והכל גלוי לפני
מי שאמר והיה העולם מה הם מבקשים אמר
להם אהרן פרקו נומי הזהב אשר באזני נשיכם
אמר אהרן להם דבר קשה שהנשים מתעכבות
בו שהם ראו כל הנסים והגבורות שעשה
הקב"ה במצרים וביים ובסיני הלכו אצל הנשים
עמדו עליהם ואמרו ח"ו שנכפור בהקב"ה

ולא לכבס, חוץ מטיטולים וחתולים. אבל ככה אשה סתם אסור לה לעבד בראש חדש, כי זה יום חג יום תפלה יום שהולכים לכתל.

בי בספר של חנוך היה כתוב כל מה שיהיה, היה כתוב שהזקן הלכן יעשה עגל בסוף. אז כל זה כבר היה כתוב בחנוך, ואם אהרן היה זורק את הזבב על הרצפה, אז לא היה יוצא עגל, כי הזבב היה מכשף. איך שהוא זרק את זה לאש, הוא היה צריך לזרוק את זה לאש, דוקא אהרן, אז קפץ העגל. ואז לקחו חרט אנוש כתוב "ויצר אותו בחרט" (שמות ל"ב ד'), מה זה חרט? אומר הזהר זה חרט אנוש, אז אדם בחרט אנוש, כצפרן שמיר. אז חטאתם על עצמותם כתובה על לוח לבם – אז החטאים כתובים בחרט אנוש. (שעור מתשפ"ג).

כל המלחמות עם עוג מלך הבשן סיחון מלך האמרי. כי הם היו בטוחים שמשנה כבר לא יורד, אדם בשמים הוא לא יורד.

אז על כל פנים אז הנשים טענו שזה עגל, הגברים טענו שזה מלאך, וזה שור במרפכה, וזה מלאך הממנה על הגשמים הדומה לעגל. ויש עוד מלאכים דומים לעגל, זה אחד המלאכים הנשים התעקשו לא, אנחנו לא מבינות, אנחנו רואות פשוט. האשה רואה הכל פשוט, היא לא מבינה קומבינות שמניות באויר, היא מבינה – היא רואה עגל, זה עגל! אז פשוט קרעו להם את האזניים, כל אחד נתן סטירה טובה לאשתו, קרע לה את האזן עם העגילים עם הנזמים, עם הצמידים, קרע לה חתיכה מהגוף. לכן נשים יש להם ראש חדש, זה מתנה לנשים, שאסור להם לעבד אז

הוספות ממורינו הרב שליט"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב במל לבדו בחדר או

צעטיל קטן

מרבנו הרב רבי אלימלך מליזענסק זצוק"ל זיע"א

וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חוטפין אותו רוצחים באמצע אכילה ותיחוד הקדוש לעשות לו העינוים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם יתברך יותר מתענוג גשמי הנה, אך זהר שיהיה דובר אמת בלבבו ושהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא ישטה את עצמו להיות כגונב דעת עליונה חס ושלום.

שבחי הר"ן יז

גם אמר שתענוג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה בלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת זיווג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כה, אבל הצדיק שיש לו דעת יסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדשתי של עצמו גבה עוד יותר ויותר.

שוכב על ממתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, וירמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאלו אש גדול ונורא בוער לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם יתברך שוכר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע ובכרה ראשונה של שמונה עשרה יהרהר בנזכר לעיל, ועוד וכיון אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עינוים קשים ויפשטו עורו מפשרו להכחיש חס ושלום ביחודו, יסבול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר ברעתו ומחשבתו כאלו עושין לו בנזכר לעיל, ובהו יצא ידי חיוב קריאת שמע ותפלה ברין.

ג. גם בשעת אכילה ותיחוד הקדוש וכיון בנזכר לעיל, וכשתחיל להרגיש תענוג גשמי יצויר במחשבתו בנזכר לעיל, ותיכף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל מהרגשת תענוג גשמי הנה שהוא מהצרת משכא דחויא, וכך יאמר.

זהר הקדוש

מורינו הרב ציווה במיוחד השבוע להדפיס ענין זה

בזהר הקדוש פרשת אמור עם פירוש המאור

במלכות, ולאחר מכן פרעו ועלו להתקשר ולאחר מכת בכורות נימולו והתקשרו

במלכות, ולאחר מכן פרעו ועלו להתקשר ולאחר מכת בכורות נימולו והתקשרו

גם ביסוד ובתפארת (רמ"ק).

את האמונה על הפתח.

ומה שנאמר 'וּבֹאֲרַבְעָה עֶשְׂרֵי יוֹם לַחֹדֶשׁ פָּסַח לָהּ', הָאֵתְמַר - הרי למדנו במקום אחר שהטעם מדוע התחילה התורה לבאר את עניני חג הפסח בארבעה עשר ולא בחמשה עשר שלכאורה הוא עיקר המועד, הוא משום דְּהָא בְּרִינְיָן מְבַטְלִין חֲמִיץ וּשְׂאֹר - שבארבעה עשר מבטלים את החמץ והשאר, וְאֶסְתַּלְקוּ יִשְׂרָאֵל מִרְשׁוּתָא אַחְרָא - ומסתלקים ישראל מהרשות האחרת של הקליפות מדרגה אחר מדרגה, וְאֶתְעַקְרוּ מִנִּיהּ - ונעקרים ממנה לגמרי, וְאֶתְאַחְדוּ בַּמִּצָּה קְשׁוּרָא קְדִישָׁא - ולאחר מכן נאחזים במלכות שנקראת מצה ונקשרים בקשר הקדושה.

והנה בְּתַר דְּאֶתְגְּזְרוּ עָאֲלוּ בָּהּ - לאחר שנימולו ישראל נכנסו אל המלכות בלבד ועדיין לא יכלו להתקשר ביסוד, עַד דְּאֶתְפְּרְעוּ וְאֶתְגַּלְיָא רְשִׁימָא דְּלַהוּן - עד שפרעו והתגלה רושם הברית שלהם, וּבְדִין יַחַב לְהוּן קְשׁוּרָא בְּאֶתְרַ עֲלָאָה - ואז נתן להם הקדוש ברוך הוא קשר במקום עליון יותר, וקשר אותם בְּקְשׁוּרָא דְּמְהִימְנוּתָא - בקשר של האמונה, בְּאֶתְרַ דְּכְתִיב - במקום של התפארת שנאמר בו: 'הִנְנִי מִמְּטִיר לָכֶם לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם, מִן

תָּא חֲזִי - בא וראה כיצד עלו ישראל להיקשר בתפארת: בְּשַׁעֲתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָוּה קְטִיל לְבוּכְרֵי דְּמִצְרָאִי - בשעה שהקדוש ברוך הוא היה הורג את בכורי המצרים, הֵינּוּ כָּל אֵינּוּן דְּקָטַל בְּפִלְגוּת לִילְיָא - את כל אותם שהרג בחצות הלילה, וְאַחִית דְּרַגִּין מְעִילָא לְתַתָּא - והוריד את השכינה ומדרגות הקדושה מלמעלה למטה אל ישראל, בֵּיה שַׁעֲתָא עָאֲלוּ יִשְׂרָאֵל בְּקִינְמָא דְּאֵת קְדִישָׁא - באותה שעה נכנסו ישראל בכרית של אות ברית קודש, אֶתְגְּזְרוּ וְאֶשְׁתַּתְּפוּ בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל וְאֶתְאַחְדוּ בָּהּ - ונימולו והשתתפו עם המלכות ונאחזו בה, בְּרִין תְּחוּא דְּמָא אֶתְוִיאוּ לִיהּ עַל פְּתַחָא - ואזי הראו את אותו דם על הפתח, וְתַרִּין דְּמִי הָווּ - ושני מיני דמים היו על הפתח, חַד דְּפֶסְחָא וְחַד דְּמָא דְּאֶתְגְּזְרוּ - דם אחד של הפסח ודם אחד של המילה, וְתוּה רְשִׁים עַל פְּתַחָא רְשִׁמָא דְּמְהִימְנוּתָא - והיה רשום על הפתח רושם האמונה, חַד חָבָא וְחַד חָבָא וְחַד בִּינְיִיהוּ - אחד על המזוזה הימנית ואחד על המזוזה השמאלית ואחד על המשקוף שביניהם, וְהָא אֶתְמַר - וכבר למדנו כן במקום אחר, וזהו שנאמר: 'וְנָתַנּוּ עַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת וְעַל הַמַּשְׁקוּף, בְּגִין לְאֶחָזָהּ מְהִימְנוּתָא - כדי להראות

השמים דייקא, היינו מן התפארת שנקרא שמים, וְהָא אוקמוה - וכבר פירשו כן במקום אחרה.

י"ד בניסן מתבערים החיצונים, והמלכות נתקנת להזדווג עם התפארת בליל ט"ו (רמ"ק; מקדש מלך).

רבי אחא חולק על רבי חייא שאמר שזיווג תפארת ומלכות נעשה בליל ט"ו, וסובר שהזיווג נעשה רק באור הבוקר (רמ"ק).

רַבִּי אֲחָא אָמַר: בְּגִין כֶּךָ - כיון שהחיצונים מתבטלים בארבעה עשר בניסן, לכן תקונא דכלא (דכלה) גתהוא יומא - תיקון המלכות שנקראת כלה נעשה באותו יום, ובליליא אשתבח ישובא דביתא - ובליל ט"ו נמצא ישוב הבית, היינו שהמלכות נעשית בית והיכל לתפארת.

תָּא חָזִי - בא וראה מה נעשה בארבעה עשר בניסן: בְּאַרְבֵּי־סָר - בארבעה עשר בניסן בין הערבים בזמן שחיטת הפסח מתחיל תיקון המלכותי, בְּשַׁעֲתָא דְזוּוּגָא דְסִיחְרָא אֲשֶׁתִּבַּח בְּשַׁלְיָמוֹ עִם שְׁמִשָּׁא - בזמן שזיווג הלבנה נמצא בשלימות עם השמש, וְכִתְרִין תְּתַאֲזִין לֹא מִשְׁתַּכְּחִין כָּל כֶּךָ בְּעֵלְמָא - והספירות התחתונות של החיצונים אינם נמצאים כל כך בעולם, דְּהָא בְּתַדְתּוּתֵי דְסִיחְרָא - שהרי בתחילת החודש בזמן התחדשות הלבנה וינין בישין מִשְׁתַּכְּחִין וּמִתְעַרְי לְאַתְפְּשָׁמָא בְּעֵלְמָא - המינים הרעים של החיצונים נמצאים ומתעוררים להתפשט בעולם, וּבְשַׁעֲתָא דְזוּוּגָא דְסִיחְרָא אֲשֶׁתִּבַּח בְּנִתְרוֹ דְשְׁמִשָּׁא בְּשַׁלְיָמוֹ - ואילו באמצע החודש בזמן שהלבנה נמצאת בהארט השמש בשלימות, מִתְבַּנְּשֵׁי בְּלָהוּ לְאַתְר חַד - מתכנסים כל החיצונים למקום אחדי, וְקִדְוִשֵׁי מְלָכָא אֲתַעְרוּ - וקדושות המלך התפארת מתעוררות, כְּדִין כְּתִיב - ואזי בליל ט"ו ניסן נאמר: לֵיל שְׁמוּרִים הוּא לַיִי, דְּהָא זוּוּגָא קְדִישָׁא

ווי לאינין דלאו מפני ביתא ניגהו - אוי להם לאותם שאינם מבני הבית ואינם עוסקים בתיקון המלכות, כְּד אֲתַאֲזִין לְאַזְדוּוּגָא אוֹרְיִיתָא בְּתַדָּא - כאשר באות להזדווג התורות כאחד, היינו תפארת שנקרא תורה שכתב עם המלכות שנקראת תורה שבעל פה, ווי לאינין דלא אשתמוצען בפניהו - אוי להם לאותם שאינם ניכרים לתפארת ומלכות כשעה זו.

בְּגִין כֶּךָ יִשְׂרָאֵל קְדִישֵׁין מְתַקְנִין לִזְוִן בֵּיתָא כָּל תְּהוּא יוּמָא - משום כך ישראל הקדושים מתקנים בית לתפארת ומלכות בכל אותו יום של

וּלְהִלָּאָה אֶתְאַחֲדוּ וְאֶתְקַשְּׁרוּ
 בְּקִשּׁוֹרָא דְשָׂמְא קְדִישָׁא - שְׂמַלִּיל
 יֵצִיאַת מִצָּרִים וְאֵלֶךְ יִשְׂרָאֵל הַתְּאַחֲדוּ
 וְנִקְשְׁרוּ בְּקִשֵּׁר הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ שֶׁל שֵׁם
 הוִי"ה, וְנִפְקְדוּ מִרְשׁוּתָא אֶתְחַדָּא - וְיֵצֵאוּ
 מִהַרְשׁוֹת הָאַחֲרֵת שֶׁל הַקְּלִיפּוֹת שֶׁהוּוּ
 תַּחַת שְׁלִיטַתָּה קוֹדֵם לָכֵן, בְּגִינֵי כְּדָ
 בְּאַרְבְּעָה עֶשֶׂר מִתְּקֵנִי נְרַמְיָהּוּ -
 וּמְשׁוֹם כֵּךְ בְּאַרְבְּעָה עֶשֶׂר בְּנִיסַן יִשְׂרָאֵל
 מִתְּקַנִּים וּמְכִינִים אֶת עֲצָמָם לְהוֹיֹת
 מִבְּנֵי בֵּיתָה שֶׁל הַמַּלְכוּת, וּמְבַעְרֵי חֲמִין
 מִבְּנֵינֵיהּוּ - וּמְבַעְרִים אֶת הַחֲמִין
 מִבְּנֵיהֶם, וְעֵינֵי לִי בְּרִשׁוּתָא קְדִישָׁא -
 וְנִכְנָסִים בְּרִשׁוֹת שֶׁל הַקְּדוּשָׁה, וְגִדְדִין
 מִתְּעַפְרֵי חֲתָן וְכֹלָה בְּעַפְרֵי דְאִימָא
 עֲלָאָה - וְאוּזֵי בְּלִיל ט"ו מִתְּעַמְרִים
 תְּפֹאֲרַת וּמַלְכוּת שְׁנִקְרָאִים חֲתָן וְכֹלָה
 בְּעַמְרוֹת מִהִבְנֵיה שְׁנִקְרָאִת אִימָא
 הַעֲלִינָהּ, וְכַעֲבֵי בְּרֵשׁ לְאַחֲזָאָה נְרַמְיָהּ
 דְּאִיהּוּ בְּרֵשׁ חוֹרִין - וְצִרְךָ הָאֲדָם
 לְהִרְאוֹת אֶת עֲצָמוֹ בְּלִיל פֶּסַח שֶׁהוּא בֶן
 חוֹרִין.

רבי אבא טבאר מהו הטעם שתקנו חכמים
 לשתות ארבעה כוסות בליל פסח.

אָמַר - שְׂאֵל רַבֵּי יוֹסֵי: הֲנִי אֲרַבֵּעַ כֶּסֶי
 דִּתְהוּא לִילֵיא אֲמַאי - אוֹתָם אַרְבַּעַה
 כּוֹסוֹת שֶׁתְּקַנּוּ חֲכָמִים לְשִׁתּוֹת בְּלִיל
 פֶּסַח, מִהוּ הַטַּעַם לְזוֹה. אָמַר - הַשִּׁיב לּוֹ
 רַבֵּי אֲבָא: הָא אוֹקְמוּנָה חֲבַרְיָיא
 לְקַבִּיל ד' גְּאוּלוֹת - הֲרִי כִבֵּר פִּירְשׁוּ

עֶרֶב פֶּסַח, עַל יְדֵי הַמְּצוּוֹת שֶׁמִּקְיָיִמִים
 אֹז, וְעַל יְדִייהוּ עֵינֵי מֵאֵן דְּעֵינֵי לִי - וְעַל
 יְדֵי קוּיֹם הַמְּצוּוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל נִכְנָסִים מִי
 שְׁנִכְנָסִים, הֵיינו שֶׁהַתְּפֹאֲרַת נִכְנָס בְּאוּר
 הַבּוֹקֵר לְהַתִּיחֵד עִם הַמַּלְכוּת, וְאֵינּוֹן
 תְּדָאֵן וְזִמְרָן תְּדוּוּיֵיהּוּ - וְיִשְׂרָאֵל
 שְׂמַחִים בְּלִילָה זֹה וּמוֹמְרִים מִתּוֹךְ
 שְׂמַחְתֶּם, וְכַאֲיִן אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל בְּעֲלָמָא
 דִּין וְכַעֲלָמָא דְאַתֵּי - אִשְׁרֵי יִשְׂרָאֵל
 בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

רבי יוסי סובר כדעת רבי חייא שהזיווג
 נעשה בליל ט"ו, ומוכיח כן טוהפסוק 'הוא
 תלילה תזה לה שמונדים'.

אָמַר רַבֵּי יוֹסֵי: לָמָּה לָן לְאַמְרָתָא פּוּלֵי
 תְּאִי - לָמָּה לָנוּ לְמַרוּחַ כָּל כֵּךְ לְדוּן הָאֵם
 זִיווּג תְּפֹאֲרַת וּמַלְכוּת נַעֲשֶׂה בְּלִיל ט"ו
 אוּרְק בּוּיֹם, הֲלֵא קְרָא שְׁלִים הוּא דְתָא
 בְּתֵאִי לִילֵיא - פֶּסוֹק שְׁלָם הוּא שְׁבִלִילָה
 זֶה שֶׁל ט"ו נִיסַן וְזוּנָא עֲלָאָה קְדִישָׁא
 אֶתְעַר וְאַשְׁתַּבַּח - הַזִּיווּג הַעֲלִיּוֹן
 הַקְּדוֹשׁ שֶׁל תְּפֹאֲרַת וּמַלְכוּת מִתְּעוֹרֵר
 וְנִמְצָא, תְּדָא הוּא דְכְּתִיב - וְהוּא מָה
 שְׁנֵאמַר: 'הוּא תְּלִילָה תְּזַה לִי
 שְׂמוּנִדִים', מֵאִי שְׂמוּנִדִים תְּרִי - מִהוּ
 הַלְשׁוֹן 'שְׂמוּנִדִים' לְשׁוֹן רַבִּים שְׂמוּרָה עַל
 שְׁתֵּי שְׂמוּרוֹת, הוּא זְוּנָא דְסִיְתָרָא
 בְּשִׂמְשָׁא - הַזִּיווּג שֶׁל הַמַּלְכוּת עִם
 הַתְּפֹאֲרַת שֶׁנַּעֲשֶׂה בְּלִילָה זֹה.

ומה שנאמר 'לכל בני ישראל
 לדורתם', היינו משום דתהא מְבָאֵן

בגין דְּחֲדוּוּתָא הוּא לְעִילָא וְתַתָּא - משום שזמן שמחה הוא למעלה ולמטה.

וְעוּד אָמַר רב ייסא סבא, דְּאַרְבַּע אַלְיִן אַרְבַּע גְּאוּלוֹת קְרִינִן לְהוּ - שאותן ארבע מדרגות שהם חכמה בינה תפארת ומלכות שכנגדם שותים ארבעה כוסות נקראים ארבע גאולות, מַאי מַעְמָא - ומהו הטעם לזה, בְּגִין דְּהַאי דְרָגָא בְּתַרְגָּא גּוּאֵל אֶתְקַרֵי - משום שהמדרגה האחרונה שהיא המלכות נקראת גואל, ועליה אמר יעקב 'המלֶאךָ הַגּוֹאֵל', וְלֹא אֶקְרִי גּוּאֵל אֱלֹא עַל יְדֵי דְרָגָא אֶתְרָא עֲלֵיָה - ואין המלכות נקראת 'גואל' אלא על ידי מדרגה אחרת עליונה של התפארת דְּקִיּוּמָא עֲלֵהּ וְנַחֲרִי לָהּ - שעומד עליה ומאיר לה, וְדָא לֹא אֶפִיק לָהּ נְהוּרָא - והתפארת אין לו כח להוציא למלכות אור ולגאול אותה, אֱלֹא בְּאַלְיִן תְּרִין דְרָגִין דְעֲלִיָה - אלא רק על ידי אותן שתי מדרגות שמעליו שהם חכמה ובינה, אֶשְׁתַּבַּח דְּאַרְבַּע אַלְיִן אַרְבַּע גְּאוּלוֹת נִינְהוּ - נמצא שארבע אותיות שם הוי"ה שהם חכמה בינה תפארת ומלכות ארבע גאולות הם, כי כולם משתתפים בגאולה.

רבי אבא מבאר מדוע בפסח גומרים את ההלל רק בליל פסח וביום הראשון, ובשאר

החברים שמעם ארבעה כוסות הוא כנגד ארבע לשונות של גאולה שנוכרים בפסוקים, והוצאתי והצלתי וגאלתי ולקחתי, אַבְל שְפִיר הוּא בְּסַפְרָא דְרַב יִיסָא סְבָא - אבל סוד הדבר מבואר יפה בספרו של רב ייסא סבא, דְּקָאָמַר - שאמר שמעם ארבעה כוסות הוא הוֹאֵל וְזוּנָא קְדִישָׁא אֶשְׁתַּבַּח בְּתַאי לִילְיָא בְּכָל סַפְרִין - הואיל והזיווג הקדוש של תפארת ומלכות נמצא בלילה זה מכל הצדדים, וְזוּנָא הוּא בְּאַרְבַּע קְשָׁרִין - והזיווג בארבעה קשרים של ארבע אותיות שם הוי"ה, דְּאִינוּן ד' דְרָגִין - שהם ארבע מדרגות, חכמה בינה תפארת מלכות, וְלֹא מִתְפָּרְשִׁי דָא מִן דָּא כִּד וְזוּנָא דָא אֶשְׁתַּבַּח - ואינם נפרדים זה מזה כאשר זיווג זה נמצא, וְאַפִּן בְּחֲדוּוּתָא דְלְהוּן אֶתְעַרְנָא - ואנחנו מתעוררים לשמוח בשמחה שלהם בְּגִין דְּהָא זְכִינָא בְּהוּ - משום שזכינו להתקשר בכולם, דְּמֵאֵן דְּאֶחִיד בְּדָא - כי מי שנקשר במלכות זְכִי בְּכָלָא - זוכה בכולם, וְעַל דָּא אֶשְׁתַּנְי לִילְיָא דָא מְכָל שְׁאָר לִילְיוּן - ועל כן שונה לילה זה משאר הלילות, וּבְעֵינִן לְמַעַבְד שְׁמָא בְּכָלָא - וצריך לעשות בו רמז לכל ארבע אותיות שם הוי"ה על ידי שתיית ארבעה כוסות, וְלְמַחְדֵי בְּהַאי לִילְיָא - וצריך לשמוח בלילה זה,

והשמחה של הכל נמצאת, וישראל
 אתקשרו בְּתוֹתָא - וישראל
 נקשרו במלכות באתה שמחה,
 עבִידְנָא שְׁלִימוּ וְחִלְיָא אֲשֵׁתָלִים -
 אנו עושים ענינים שמורים על שלמות
 וההלל נשלם, אֲבָל לְבַתְר - אבל לאחר
 יום ראשון של פסח, בשאר ששת
 הימים שהם כנגד שש קצוות של
 התפארת, אף על גב דְּבִלְהוּ מִשְׁתַּבְּחִי
 - אף על גב שכולם נמצאים ומתגלים
 במלכות, מכל מקום עַד בְּעֵן יִשְׂרָאֵל
 לֹא אֲתַקְשְׂרוּ בְּהוּ - עדיין ישראל לא
 נקשרו בהם, וְלֹא אֲתַפְרְעוּ לְאַתְנַלְיָא
 רְשִׁימָא קְדִישָׁא - משום שעוד לא
 פרעו את המילה לגלות את הרושם
 הקדוש של המילה, וְלֹא קְבִילוּ
 אוֹרֵייתָא - ולא קיבלו את התורה, וְלֹא
 עָאלוּ בְּמָה דְּעָאלוּ לְבַתְר - ולא נכנסו
 כמה שנכנסו לאחר מכן.

בְּגִין כְּדָּ בְּסַפּוֹת שְׁלִימוּ דְּבִלְיָא
 אֲשֵׁתִבַּח בִּיה - משום כך, בסוכות
 השלימות של הכל נמצאת בו ולכן
 משלימים את ההלל בכל שבעת ימי
 החג, וְחִדְוֹתָא דְּבִלְיָא יִתִיר - ויש שם
 שמחת כל הספירות ביותר, אֲבָל הָבָא
 עַד בְּעֵן לֹא זָכוּ - אבל כאן בפסח עוד
 לא זכו ישראל לכל המדרגות, וְלֹא
 אֲשֵׁתִבַּח שְׁלִימוּ בִּיה כָּל כְּדָ - ולא
 נמצאת בו שלמות כל כך, ולכן אף על
 גב דְּאֲשֵׁתִבַּחוּ כָּל ז' - אף על גב

ימי הפסח אין גומרים את ההלל, ואילו
 בסוכות גומרים את ההלל בכל שמונת ימי
 החג.

רְבִי יְהוּדָה שָׁאֵל לְרַבִּי אַבָּא - רבי
 יהודה שאל את רבי אבא: הָא פְּתִיב -
 הרי נאמר: 'שְׁבַעַת יָמִים שָׂאֹר לֹא
 יִמָּצָא בְּבִתְיָכֶם', הרי שאיסור חמץ
 הוא בכל שבעת ימי הפסח, וְחִדְוֹתָא
 הוּא כָּל שְׁבַעַה - וכן מצות השמחה
 היא בכל שבעת ימי הפסח, ואם כן
 קשה אֲמַאי לֹא אֲשֵׁתָלִים חֲלָל כָּל ז'
 יוֹמִין - מדוע אין אנו גומרים את ההלל
 בכל שבעת ימי הפסח, כְּמוֹ בְּסַפּוֹת
 דְּאֲשֵׁתִבַּח ח' יוֹמִין חֲלִילָא - כמו
 בסוכות שנמצא בהם כל שמונת
 הימים הלל שלם בְּשִׁלְמוּ דְּחִדְוֹתָא
 כָּל יוֹמָא וְיוֹמָא - בשלימות השמחה
 כל יום ויום, ואילו בפסח גומרים את
 ההלל רק ביום הראשון.

אָמַר לִיה - השיב לו רבי אבא: שְׁפִיר
 קְאָמַרְתָּ - יפה אמרת שהלל תלוי
 בשמחה, אֲבָל דִּיֵּעָא הוּא - אבל ידוע
 הוא שפסח שונה מסוכות לענין זה,
 דְּהָא הָבָא לֹא אֲתַקְשְׂרוּ יִשְׂרָאֵל כָּל
 כְּדָ בְּבִלְיָא - שהרי כאן בפסח לא
 התקשרו ישראל בכל האצילות בְּמָה
 דְּאֲתַקְשְׂרוּ לְבַתְר - כמו שהתקשרו
 לאחר מכן בעת קבלת התורה, בְּגִין כְּדָ
 בְּתַאי לִילְיָא דְּוּוּנָא אֲשֵׁתִבַּח - ומשום
 כך דווקא בליל פסח שהויווג העליון
 נמצא וְחִדְוֹתָא דְּבִלְיָא אֲשֵׁתִבַּח -

שנמצאים בו הארות עליונות בכל שבעת ימי החג, מכל מקום לאו הוא באתגלויא - אין הם בגלוי, וישראל עד לא אתקשרו בהו פדקא חזי - וישראל עוד לא נקשרו בהם כראוי, ולכן אין גומרים את ההלל בשאר ימי הפסח.

ועל דא חדוותא דבכלא וישלימו דתלילא בהאי ליליא - ולכן שמחת הכל והשלמת ההלל היא בלילה זה של ליל פסח, בגין שהוא חולקא דאתקשרו ביה - משום אותו חלק של המלכות שנקשרו בה ישראל, מאי מעמא - ומהו הטעם שמשלימים בו את ההלל, דבינן דבההוא ליליא וזווגא אשתבח - כי מאחר שבאותו לילה נמצא זיווג תפארת ומלכות, לכן כל קשורא דבכלא אשתבח בסמרא דזווגא - כל הקשר של כל הספירות נמצא במלכות מצד הזיווג שלהם עמה, ולא בסמרא דישראל - אבל לא בצד של ישראל, היינו שישראל לא היו נאחזים עדיין אלא במלכות ולא בשאר הספירות, ולכן משלימים את ההלל בליל פסח, דכך זווגא אשתבח בה - כי כאשר הזיווג נמצא במלכות, משתבחי אלין תרין (תלתא) דרגין דקיימין עלה - נמצאים עמה אותן שלוש מדרגות שעומדים עליה, שהם

חסד גבורה תפארת, וכך אלין משתבחי - וכאשר אלו נמצאים, הא כל גופא אשתבח בהו - הרי כל הגוף שהוא כלל האצילות נמצא עמה, וכדין שלימו דבכלא - ואזי הוא שלימות הכל וחדוותא מפכלא - והמלכות מקבלת שמחה ושפע מכל המדרגות, ותלילא אשתלים - ולכן ההלל נשלם אז, דהא כדין אתעמרת סיהרא בכלא - כי אז המלכות מתעמרת מכל המדרגות, אכל לא לבתר - אבל לאחר מכן בימים האחרים של פסח לא משלימים את ההלל, דכל יומא ויומא אשתבחי - כי כל יום ויום משאר ששת הימים שהוא כנגד ספירה אחת משש קצוות של התפארת אמנם נמצא אל המלכות, וישראל עד לא זכו בהו - אולם ישראל עוד לא זכו בהם, הא לאו תלילא שלימא כמו בזמנין אחרנין - ולכן לא אומרים בהם הלל שלם כמו בזמנים אחרים.

אמר ליה רבי יתודה - אמר רבי יהודה לרבי אבא: שפיר הוא - מה שאמרת יפה הוא, וקבי הוא ודאי - וכך היא האמת בודאי, וקאי זמנא אחרא שמענא ליה בהאי זווגא - ועתה אני נזכר ששמעתי פעם אחרת באופן זה, ואנשינא מלי - ושכחתי את הדברים, ועתה הזכרת לי אותם.

קדושת הפרשה

העיקר זה להגיע ל"נקרת הצור"

נחמנו יש להם בדיוק ארבע נונים לכל אחד, כי נון במלוי זה שני נונים ופעמים שתי נונים זה ארבע, ופעמים נון במלוי זה בדיוק משיח בן דוד [424 = 14 + 52 + 358] נון זה $106 \times 4 = 424$ [אדם שיש לו שני נונים בשם שלו שזה פעמים נונים זה ארבע נונים הוא יכול להביא את משיח בן דוד יש לו את הפח להמשיך את משיח בן דוד משיח בן יוסף וזה חבור הנונים. זה שהתהפכו הנונים לפני ואחרי פרשת "ויחי בנסע הארץ" (במדבר י, לה) זה מראה על הפרוד בין העקבים של לאה לפתח של רחל לכן כתוב בזהר חדש שמי שיוכל להקים את הנונים מגפילתם על עגין זה נאמר "סומך ה' לכל הנפלים" (תהלים קמה, יד) לכן אף על פי שבמזמור 'אשרי' הפסוקים מתחילים לפי סדר הא-ב, אין פסוק המתחיל באות ג' באשרי מי שיוכל להקים את הנונים הוא יוכל לבנות את בית המקדש הוא יוכל להוריד בית מקדש של אש. (מסע אל השורשים)

ברגע שאנחנו נכנסים לנקרת הצור ששמה אור הגנוז, זה כל הגמרא במגלה י"ט עמוד ב', שנקרת הצור, שאדם בא לעולם בשביל נקרת הצור, לכן קוראים את זה בחול המועד פסח, ובחול המועד סכות, פעמים קוראים את זה, וגם בפרשה עצמה, בכי תשא, ב"כי תשא את ראש בני ישראל". כי תשא זה הפרשה הכי חשובה מכל הפרשות. כי תשא זה שלש עשרה מידות, ה' ה' אל רחום וחנון, כל זה נתגלה בנקרת הצור. אדם נולד בשביל נקרת הצור, אדם נוצר בשביל נקרת הצור. בכי תשא אנחנו מדברים על אש מהשמים כל פי תשא מדבר על עגין נקרת הצור. תמיד כי תשא נופל בפורים, בשנה פשוטה, כי זה סוד נקרת הצור, באמת אליהו הלך לקראת הצור - לקראת הר האלקים (ראה מלכים א' י"ט ח') אבל בתורה כתוב רק "נקרת הצור" (שמות לג, כב) רק עם נון רק נקרת שזה העגין של הנונים. כי נתן

קדושת הצדיקים

הצדיק [הוא ינצל בכל צרה].

רבנו חי וקנים, רבנו לא מות, אנחנו נקראים חסידים של רב'ה חי, להפך הצדיקים האחרים הם מתים אפילו בחייהם הם קרואים מתים, אבל רבנו הוא חי וקנים, וכל פעם שאנחנו מתקשרים לרבנו, לפני כל מעריב, לפני כל מנחה, לפני כל תפלה, אז זה מגן על הבנים, שום בן לא יהיה חולה, והאשה לא תהיה חולה, והבנות לא יהיו חולות, והאשה תפקד מיד, היום זה הזמן שכל הנשים נפקדות, אז אדם צריך לדעת שיש את הצדיק האמת. (שיעור מתשפ"ב).

המקושר לצדיק – ינצל מכל צרה

כשיש צדיקים הבנים לא מתים, אם אדם מקושר לצדיק האמת הבנים שלו לא ימותו ולא יהיו חולים, אדם צריך להיות מקושר לצדיק האמת, הצדיק האמת היה רבי חנינא בן דוסא, והוא (- נחונגא חופר שיחין) היה מקושר לרבי חנינא בן דוסא, אפילו שהוא היה נחונגא חופר שיחין והוא ידע המון סודות של המים איפה יש מים חמים מים קרים, אבל כשמת בנו בצמא כבר מת רבי חנינא, מדוע (הבת נצלה) כי הוא ידע שהכל בזכות רבי חנינא אם אדם יודע שהכל בזכות

10: נפצעתם? נפלתם בעבודה? מישהו פגע בכם עם רכב? מעדתם באמצע הרחוב? עקצה אתכם דבורה? מה אני אגיד לכם – שימו לב בפעם הבאה...

מילתא דבר יהותא

בונים...

4: ליטאי: נו... אז הצבעת בסוף 'דגל' ספרדי:
האמת שניסיתי להכניס את הפתק ו... ליטאי:
נו... ומה קרה? ספרדי: איך אומרים אצלכם
בסמינרים... – "ולא היה מקום!..."

5: ברכות למחבלי החיזבאללה – שמצביעים
לראשונה בקלפי בקרית שמונה...

6: אחד עולה לקבר אביו. לפתע הוא רואה
באחד הקברים, אדם ממרד בבכי: "מאז שהלכת
אין לי חיים, אין לי לילה ואין לי יום, החיים שלי
שחורים". שאל אותו על מי אתה בוכה כל כך?
ענה לו: על הבעל הקודם של אישתי...

7: אישה חזרה הביתה אחרי קניות עמוסה
בשקיות. שואל אותה בעלה למי כל זה? עונה
לו האשה: מתנות – לעוזרת, למנקה, למטפלת,
לטבחית, למורה הפרטית... עונה לה הבעל: אבל
אין לנו אותן? עונה האשה – ומה אני?

8: קבצן: "תן לי 10 ש"ח ואלוקים יחזיר לך". תימני:
אז שהוא יתן לך – למה הטלפון השבור הזה?!!...

9: לא מובן למה המילה "נו" גורמת לאנשים
ליזכר דברים. – זוכר את שאולה? – מי זאת?
– נו... שאולה! – אהההההה ברור!!!

1: פעם היה כפר קטן, סוף העולם, אף אחד לא
מגיע לשם – 'חור'. ולפני הבחירות הגיע אחד
המתמודדים, כינס את כל האנשים בכפר, עלה
על הבמה, והתחיל להגיד להם: אני אביא לכם
ככה... ותשמעו ממני אחרי הבחירות... אני אבנה
לכם פה, ויעשה לכם שם, והבטחות... לפני
שהוא מסיים לדבר, אומר: למישהו יש בקהל
משהו להגיד? אחד מרים את היד שלו ואומר:
תשמעו! אני גר פה 30 שנה ויש לנו מרפאה, ואין
לנו רופא. אומר המתמודד: אין בעיה! ומול כולם
מוציא טלפון – אני רוצה שיום אחרי הבחירות,
תביא לכפר הזה והזה רופא – זו הוראה שלי!
ממשיך המתמודד: למישהו יש עוד שאלות?
אחד הזקנים בכפר קם ואומר: "וואלה תשמע,
אני גר פה 50 שנה, מהיום שהמציאו את המקום
הזה – לא היה פה קליטה לאף חברת טלפון..."

2: האלימות בבחירות הגיעה גם למודיעין עילית.
קטטה פרצה בין פעילי יעקב גוטרמן, לפעילים
של המועמד השני – יעקב גוטרמן...

3: אישה מבוגרת חסידת גור, מגיעה לקלפי
להצביע. תוך כדי הליכה, מעדה הגברת,
ונשתתחה אפיים ארצה. מיד קפצו שתי נשים
חרדיות שעמדו אף הן בתור לקלפי, ורצו לסייע
לה לקום. איך שהן באות להושיט לה יד, היא
נרתעת וצועקת להם: אל תגעו בי! אני גערעד
בוועד (בחור גוראי!) מסתכלות שתי הנשים
עליה רגע, ואז אחת מהן פורצת בצחוק וצועקת
לשנייה – תראה, איצה מאייר, זה שמחה

קדושת הצדיקים

רק הצדיק יכול להכניע את הנחש

האמת, אז היה שואה, אולי בגלל זה היה שואה.

"רבי אלעזר אמר הרי זה עם הארץ, ר' שמואל בר נחמני אמר הרי זה בור". הוא לא למד כלום, אם הוא לא [מאמין] בצדיק הוא לא למד כלום. ר' יצאי אמר הרי זה כותי – גוי גמור, גוי לכל דבר, לא שומר שבת, ויינו יין נסך הרי זה כותי. רב אחא בר יעקב [אומר הרי זה מגוש – מכשף]. היה לו נחש עם שבע ראשים – רב אחא בר יעקב.

אדם צריך לדעת שבכל דור יש נחש עם שבע ראשים, ורק רב אחא בר יעקב שזה הצדיק האמת יכול להכניע אותו. אדם אפילו לומד, אבל הוא לומד עם הנחש עם השבע ראשים, שבע ראשים הוא לומד שבע סגיות, הוא לומד שבע דפים כל יום. אבל אם זה בלי הצדיק, אז זה לא שונה כלום. כי בא נחש עם שבע ראשים בולע את הכל. (שעור מתשפ"ג).

כל הענין להגיע לשלוש עשרה מדות של רחמים, לנקרת הצור, קראנו בכי תשא אחרי חטא העגל, משה השיג שלוש עשרה מדות של רחמים שממתקות כל דין, זה רק הצדיק יכול.

כי רבי אחא בר יעקב אמר מי שלא יודע מהצדיק הוא נקרא מכשף. כאן בגמרא סוטה עכשו לומדים סוטה בדף היומי, אז מי שלא יודע מהצדיק האמת הוא נקרא פשוט מכשף, כל התורה שלו זה כשוף. הוא לא יודע מי זה הצדיק, הוא לא יודע להתקשר לצדיק, אז הוא לא יכול להמתיק שום דין, אפילו לומד תורה יומם ולילה לא יכול להמתיק שום דין. [סוטה] דף כ"ב: הוא עבר על כל התורה [כלומר אפילו למד את כל התורה], עבר על כל הש"ס מיליון פעם אבל הוא לא יודע מי הצדיק, הוא לא יודע. קרא וְשָׁנָה וְלֹא שָׁמַשׁ תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים, הוא לא יודע מי זה הצדיק

התינוקות הילדים

ועול מצוות, תרי"ג מצוות.

ו[הילד] שהוא זך וטהור עד גיל 13, אז כל תנועה שלו זה קודש קודשים, זה עושה רעש בשמים, כי הזהר כותב בצ"ח במשפטים, שהתינוק שהוא הולך לחיידר, הוא קם בבוקר ושובר את השינה, וקם בשש בבוקר, בשבע הוא כבר בחיידר, אז הוא עושה כזה קידוש ה' שכל העולמות וכל המלאכים וכל הצבאות מלווים אותו ומתעוררים ממנו, והוא מחיה את כל העולמות, התינוק, שרק עליו, רק [על] הבל פיהם של תינוקות של בית רבן העולם [עומד].

[העולם] רק עומד על הבל פיהם של תינוקות של בית רבן שיום ולילה הם לומדים תורה, הולכים לישון מוקדם לקום מוקדם, לומדים עד 12 בלילה, קמים בשש ולומדים את הש"ס, כמו שאומר היכל הברכה, שעד גיל שבע צריכים לגמור את הש"ס, עד גיל שבע צריך לדעת את כל הש"ס! (שעור מתשפ"ג).

ילד שהולך לחיידר – זה קידוש ה'
מאין כמותו

[בקבלת התורה] אז ה' אמר: תביאו לי את הילדים [אצ"ל: ערבים], הביאו את אברהם, הביאו את יצחק, הביאו את יעקב, ה' אמר: לא לא, זה לא ערבים, הביאו את דוד המלך, שלמה המלך, זה לא ערבים! הביאו את משה ואהרן, זה לא ערבים! עד שמשה אמר: אז מה אתה התכוונת? לא הבנו. [אמר לו ה': התכוונתי תביאו את הילדים, את הדורות הבאים, תביאו את הילדים, הילדים צריכים להיות ערבים.

העיקר זה שהילדים מקבלים את התורה, שהזהר אומר בדף צ"ח שהילד עד גיל 13 אז הוא כולו לה, הוא כולו הוא רק חושב על ה', הוא רק קודש קודשים לה, מקדיש אותו לה, כי התינוק הוא זך וטהור, התינוק אין לו שום עבירות שום חטאים, בגיל 13 הוא כבר מתחיל להניח תפילין, ואז הוא מקבל עליו עול תורה

קדושת הבית

תמיד האשה יותר תמימה מהאיש

זה שווד במרפכה, זה... את לא מבינה כלום. כתוב "נפתלי שבע רצון" ראשי תבות נשר, ויוסף זה שווד במרפכה, אמרו את לא מבינה פה כלום, אין לך שום שכל. האשה אין לה שכל, אבל גם כשאין לה שכל כמה שתנסה לרמות אותה - אי אפשר לרמות אותה, היא אמרה: אני רואה עגל, אמרו לה: לא. זה מלאך. כל בעל הסביר לאשתו שזה מלאך, זה... אשרינו, אשרינו שזכינו לראות את המלאך, את המלאך מהמרפכה. האשה אומרת: זה עגל! אז הרמב"ן אומר שהגברים האמינו שזה מלאך, אבל באמת זה היה עגל ממש. ולכן אנחנו בגלות, רק בסוף האלף השישי אז יבוא משיח, רק בסוף האלף השישי, אנחנו יש לנו עוד - מהיום מאתים ושבע עשרה שנה [לסוף האלף השישי]. כלומר עשרים ושמונה שנה [לפני סוף האלף השישי], אז נשאר לנו מאה תשעים ושתים שנה. אז מאה תשעים ושתים שנה, כלומר הניגים שלנו כבר יזכו לראות את מלך המשיח שיבוא במהרה בימינו אמן! (שעור מחשפ"ג).

אסור ש(אדם)[אשה] יהיה שגיה אחת בלי בעל, ואדם אסור לו להיות שגיה אחת בלי אשה. ולכן בנת ה' אומר לו "אתה ואשתך ונשי בניך" (בראשית ו' י"ח) אז הנשים לפני הנאשמים תמיד אשה לפני האיש. תמיד אשה היא יותר תמימה, אז היא יותר שומרת. הבעלים נסו להסביר לנשים על העגל זה לא עגל, אבל זה מלאך זה גבריאאל. זה מלאך בצורה של עגל, זה ממש מלאך! תדעו לכם אשתי היקרה זה מלאך. האשה אומרת איזה מלאך?! אני רואה פסל, אני רואה עגל!! כי האשה לא מבינה קומבינות. היא אומרת זה עגל, מה אתה אומר לי מלאך... איזה מלאך...? האשה היא יותר מן האיש, האשה היא יותר, היא לא עשתה עגל, היא לא... כלם אמרו זה שווד במרפכה זה לא עגל. כי כתוב שהמלאך המונה על הגשמים הוא דומה לעגל. זה מלאך בדמות עגל. האשה אמרה: אני לא מבינה, אני רואה עגל! אמרו לה: לא, זה המלאך,

קדושת ההגמרה

שיהפכו לפלסטלינה, אנחנו לא מסגלים לזה, אנחנו בחרתי ושיבה, בחורתי ושיבה זה משהו אחר לגמרי, אם נלחמים אז נלחמים, או צבא או לא צבא, אבל אצלם זה לא צבא בכלל, אז מה זה כי תצא למלחמה? איזה מלחמה? אין שום מלחמה, אין מלחמות, אבל אם אדם רוצה שיהיה שקט קצת צריך ללמוד הרבה גמרא, רק על ידי גמרא. (ארוזי הלבנון ט"ז).

המלחמה – זה רק ע"י הגמרא

"כי תצא למלחמה" (דברים כא, יג) מתי היא מלחמה? אלפיים שנה היינו בגלות, בזמן השופטים לא היה מלחמות, היה דבורה הנביאה אבל "לך ומשכת... ולקחת" (שופטים ד, ו), זה מלחמה ליום אחד, היו מלחמות ליום, אבל למתי הפסוק הזה? אין פה שום מלחמות, זה צבא של חרשים אלמים, צבא של גבות, של פלסטלינה, הם רוצים שיתגייסו לצבא

תדושת המידות

כל הגברים הלכו לרקד מסביב לעגל, אפילו אלה שלא עשו עגל אבל רקדו רקדו מחולות.

כל הפעם [על עם ישראל] היה על המחולות [שעשו סביב העגל כמו שכתוב: "מה לידידי בביתי, עשותה המזמנתה הרבים ויבשר קדש יעברו מעליך"] כי רעתכי אז תעלזי" (ירמיה טו, יא) כמה שאתם עושים יותר רעות אתם יותר שמחים, על זה ה' כועס, אדם עשה עבירה והוא עוד שמח! עשית עבירה אז תהיה שבו, תלך לפנה תבכה, תגמור כל ספר תהלים, תסע למירון, נכשלתי בעברה, לא להפך! "כי רעתכי אז תעלזי", אדם הוא שמח, הוא מספר לחברים שלו נכשלתי בעברה, היה לי כף, אז על זה ה' לא מוחל, אין על זה שום מחילה, לא בעולם הזה לא בעולם הבא, לא בכל הדורות, לא בכל הגלגלים. (שעור מתשפ"ב).

הכעס העיקרי של ה' – זה על השמחה שאחר העבירה

כי הם (- בני ישראל) לא מחו בעגל אז כלם מתו [אבל את העגל עצמו עשו הערב רב]. חלקנו 603,550 [איש שהיו במדבר] לשלשים ושמנה שנה זה יוצא 15,882 בממצע כל שנה [מתו בט' באב], כל אחד חפר לו קבר, מי שהגיע לגיל 60 חפר קבר, האשה נפרדה מבעלה, [נגזר על כל הנשים להשאיר אלמנות כי בעגל] האשה לא מחתה בבעלה, ואם האשה לא מוחה בבעלה שהיא רואה שהוא עוזב את הצדיק, הוא עוזב את התורה, הוא הולך לעשות עגל, טוב את לא עשית עגל, אבל תסגרי עליו את הדלת, אה, נכון, זה אהל, ואין דלתות באהלים, אז תני לו שתי סטירות, איך את נותנת לו ללכת לעשות עגל,

החיזוק היומי

התקשרות לצדיק

רבינו חי וקיים!
רבינו לא מת!
אנחנו נקראים, "צדיקים חיים!"
להיפך, הצדיקים האחרים,
הם מתים!
אבל רבינו הוא חי וקיים!
וכל פעם שאנו מתקשרים לרבינו.
לפני כל מעריב, מנחה,
לפני כל תפילה.
אז זה מגן על הבנים!
שום בן לא יהיה חולה!
והאשה והבנות, לא יהיו חולות!
והאשה תיפקד מיד!
אם אדם מקושר לצדיק האמת,
הבנים שלו לא ימותו!
ולא יהיו חולים!
אדם צריך להיות מקושר, לצדיק
האמת!
אדם צריך לדעת,
שיש את הצדיק האמת!

על כן היהודים הפרזים

איפה 'המוקפים'?
אומר החדושי הר"ם:
'מוקפים',
זה התלמידי חכמים, הישיבות
גדולות.
שהם חיכו להזדמנות ללכת על
קידוש ה'!
זה המטרה שלהם!
אמרו,
הנה, יש הזדמנות.
שלושה עשר לחודש אדר,
גלך על קידוש ה'!
היה הזדמנות למות על קידוש ה',
למה?
המוקפים, בכלל לא שמחו בשום
נס!
אדם בא לעולם,
למות על קידוש ה'!
כל מה שאדם לומד,
שהוא יוכל למות על קידוש ה',
ולמסור את הנפש!
כי ללמוד תורה,
זה למסור נפשו!

החיזוק היומי

שורף את המוח

האייפונים, האינטרנטים,
זה שורף את המוח.
אדם ראה אינטרנט,
זה כבר רץ לו במח.
אז הוא כבר אבוד לכל החיים!
החופשיים משתגעים מזה
שאנחנו לא רואים אינטרנט.
יוצאים מדעתם.
איך אנשים כאלה קדושים,
מחזיקים מעמד בכאלה טומאות?!
הם, רק נופלים כל יום יותר עמוק!
יותר גרוע מהגנים!
אפילו הגנים,
לא מרשים להסתכל באינטרנט!
הגנים לא מרשים,
והם נופלים ונופלים!
כל הטועים,
מי שיש לו איזה אינטרנט, איזה
אייפון,
שיזרוק אותו עכשו!

יש הכל

אדם לא מבין,
שהוא נסע לפרו, תאילנד, נפאל,
טיבט, הודו, ציילון, סרי לנקה,
אמריקה.
פשוט גרשו אותנו!
ה' מגרש אותנו!
אלה שנוסעים,
לא מבינים שמגרשים אותם!
משמים פשוט מגרשים אותם!
הם חושבים שהם עושים כף.
מה? איזה כף?!
הנה נסעת וראית.
אין כלום!
בארץ ישראל,
יש את הכל!
את הגופים!
כתוב:
שהכרמל יותר יפה,
מכל האלפים!
הכרמל יותר יפה מכל ההרים!
אין הר יותר יפה בעולם כמו
הכרמל!
אדם רוצה לראות הרים יפים,
שיסע לכרמל!

הזוי

הארץ

ברשימה המלאה של היישובים הזכאים לנשק מופיעים יישובים יהודיים בלבד

אחי, נראה לי שהגעת מאוחר מדי

כשנהג מונית נהיה טייס...

מסתמן: עשרות עובדי אונר"א יגורשו מישראל

לאחר שפורסם הדו"ח שטוען כי עובדי אונר"א השתלפו בטבח בישראל, משרד הרווחה החליט על הפסקת אישור עבודתם בארץ והם צפויים להיות מגורשים

עשרות עובדים בארגונים הומניטריים בישראל, כולל **אונר"א**, צפויים להיות מגורשים מישראל בקרוב. כך דיווח העיתונאי יניר קוזין. על פי הדיווח הסיבה לכך נעוצה במשרד הרווחה, האמון על מתן המלצה למשרד הפנים לחדש להם את האשרות, הפסיק להעביר את המלצות מאז ה-7 באוקטובר

דיווחים בזמן אמת

כמה צעירים קטועי רגליים הביאה עלינו המלחמה הזאת. הלב נשבר

יש אלוהים: שלישי העידו כי אמונתם התחזקה מאז 7/10

חדשות סרוניס 09:26 | 11.02.24

שליש מהיהודים בישראל מדווחים כי אמונתם באל התחזקה מאז השבעה באוקטובר, נרשמה עליה בקרב התפילות ודיבור עם אלוקים וכן ההגדרה העצמית הדתית השתנתה ליותר מסורתית מלפני המלחמה

אירועי השבעה באוקטובר הרימו את תחושת הלאומיות בעם, את הרגשת החיבור לדת ולמסורת וליהודי התפוצות.

הם כל הזמן שרים מהנהר עד הים, בפועל קיבלו מהביוב עד לפתח האוהל

חשד: אונר"א הציפו את עיר האוהלים בדרום הרצועה במי ביוב כדי להציג משבר הומניטרי

בישראל בודקים את המידע שהתקבל ביממה האחרונה ומעריכים כי מדובר בניסיון להפעיל לחץ על הקהילה הבינלאומית לפעול גם למען הארגון השנוי במחלוקת. שר הבינוי והשיכון דרש מראש הממשלה להכריז על אונר"א כעל "ארגון טרור"

בעקבות הטבח של חמאס: כך סוגרת אירופה את הדלת למהגרים

©GLOBESNEWS

- ביטול תשלומי רווחה למהגרים
- הרס מסגדים
- סירוב קבלת מבקשי מקלט אפריקאים
- גירוש מהגרים שבקשותיהם נדחו
- תנאי הכרחי מהמהגרים להכיר בקיומה של ישראל

אלה רק חלק מהצעדים שאירופה החלה לנקוט על מנת להלחם באיסלאם הקיצוני

יפוצו מעינותך חוצה

בשורה משמחת

ב"ה ניתן לקבל את הגליון "שביבי אור" עם
השיעורים היומיים תפילות ותמונות ממורינו
הרב אליעזר ברלנד

מדי שבוע בערים:

10. דימונה	1. ירושלים
11. אשקלון	2. בת ים
12. טבריה	3. נתיבות
13. אור יהודה	4. רעננה
14. חריש	5. באר שבע
15. בני ברק	6. פתח תקוה
16. אופקים	7. אשדוד
17. חדרה	8. ביתר
18. חולון	9. בית שמש

חדש

לפרטים נוספים או לקבלת הגליונות בערים נוספות:

058-3289-318

050-4120-653

בפרסום
ראשון!

שביבי אור

מכתב נורא במעלת ובנחיצות "קרן שביבי אור"

לשביבי אור

חזקו ואמצו כל המיחלים לה'.

היום 'שביבי אור' הוא הקרן אור היחידה שיש בדור הזה להאיר את השכינה הקדושה, ולהאיר את נשמות ישראל בדור הזה, הדור החשוק ביותר מאז בריאת העולם.

והחוברת של 'שביבי אור' היא החוברת שמפיצה אור יקרות על כל נשמות ישראל, שרק 'שביבי אור' יכל להביא היום את האור לתוך עומק הנשמה לעולם ועד.

אליעזר ברלנד

קרן שביבי אור פועלת ללא מטרת רווח כלל

מפעילות הקרן: חוברת שבועית | עלון לילדים | כולל לכתבת ועריכת שיעורים | הוצאת ספרים | הוצאת חוברות לפי נושאים | הוצאת דיסקים | מאגר להנצחת כל החומר המתועד על הרב שליט"א | הפצת דברי הרב שליט"א בכל רחבי הארץ והעולם במחיר הקרן

להשתתפות, צרו קשר עוד היום: 058-3289-318

צדקה תציל ממות

לאנשי שלומינו היקרים:

כולנו זוכרים איך שבמשך כל השנים לא פגע כמעט המוות בקהילה הקדושה, ואילו בשנתיים האחרונות נפטרו למעלה מ-13 מהקהילה ז"ל.

התורה הקדושה כותבת: "וּצְדָקָה תִּצְלֵל מְמוֹת", וכפי שראינו ושמענו מאות ואלפי מקרים שבכל עת צרה וצוקה היו מביאים פדיון נפש למורינו הרב והיו נפדים וניצולים מהצרה ויוצאים ממוות לחיים, ועל כן בשנים האחרונות מאז שנאסר עלינו ליתן למורינו הרב פדיונות בעו"ה להציל נפשותינו לא נמתקו הגזרות הנוראות ונפטרו גדולים וצדיקים ועוללים שלא חטאו מהקהילה הק' [וכן אמר מורינו הרב].

מורינו הרב אמר מספר פעמים שצדקה להוצאות ספריו והפצתם נחשבת ממש כפדיון לתוך ידיו הקדושות.

על כן נתחזק להשתתף בהוצאת ספריו הקדושים והפצתם להגדיל ולפאר שם רבינו הקדוש בעולם ובזכות זה ננצל מכל רע.

בשנים האחרונות פתחנו ב**שביבי אור** כולל לכתיבת כל שיעורי מורינו הרב והדפסתם במחיר הקרן, למען לא יאבד שום דיבור קדוש, והכל בצורה מפוארת עם ביאורים ומראי מקומות ועוד הרבה מעלות חדשות, חלקים גדולים מהספרים הוגהו על ידי מורינו הרב בעצמו, בכולל עמלים על התמלול הכתיבה ההגהה העריכה הביאור והניקוד עשרות אברכים תלמידי חכמים, עד כה יצאו לאור 8 ספרים **שנמכרו במחיר הקרן**.

וכעת אנו עומדים לפני הדפסת 7 ספרים, חדשים של מורינו הרב, 3 של תשפ"ג ו-3 של שנת תשפ"ב הכוללים שיעורים תפילות מאמרים ומכתבים, ותשע"ו חלק שלישי. ועוד היד נטויה, וכעת בשלבי עריכה שונים ובכתיבה עוד מספר ספרים, כמובן שההיקף האדיר של הפעילות עולה עשרות אלפי שקלים בחודש, ואנו נמצאים בחובות גדולים.

יחד נוציא הספרים הקדושים לאור וננצל מכל פגע רע.

מורינו הרב הבטיח שמי שיתמוך ב'קרן שביבי אור' יזכה:

לראות את משיח בן דוד פנים אל פנים

להשתתפות בהדפסת והפצת הספרים הקדושים:

058-3289-318